

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 7

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΗΜΟΣ

Ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ δένδρου παρετήρει ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς φύσεως

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων

ΤΟ ΑΔΕΛΦΑΚΙ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

Εἰς τὸν οὐρανὸν φαίνονται μόνον λευκά τινα νεφύδρια· θροσερόν ἀεράκι φυσᾷ διὰ μέσου τῶν πυκνῶν φύλλων τῶν δένδρων. Τριγύρω ἐκτείνεται καταπράσινος καὶ ἀπαλωτάτη ἡ γλῶζη καὶ ἐν μέσῳ αὐτῆς ἀνθίζουν εὐώδη καὶ ποικιλόχροα τὰ ὠραῖα ἀνθη, ὡς νὰ ἦτο τάπης ἡ γλῶζη καὶ ὁ Θεὸς τὰ ἐκέντησεν ἐπ' αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ δένδρου τὰ πτηνὰ μὲ τὸ γλυκὺ καὶ διακοπτόμενον κελάδημά των ὑμνοῦσι τὴν καλλονὴν τῆς φύσεως· γλυκά, γλυκά δὲ κελαρύζει διὰ μέσου τῶν χόρτων καὶ τῶν χαλκίμων μικρὸν βυάκιον, τὸ ὁποῖον κάμνουν ἀργυρὸν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκεῖ κάτω ὅπισθεν τῶν θάμνων σχηματίζει μικρὸν καταρράκτην.

Ὁ δὲ μικρὸς Δῆμος ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ δένδρου μὲ τὴν μάλιστα τοῦ πατρός του εἰς τὴν χεῖρά του, φυλάττει τὰς ἀγγελάδας των αἰτῖνες ἐσκυμμέναι μὲ σοδαρότητα βόσκουν εἰς τὸ λειβάδι ἄλλαι ἐδῶ, ἄλλαι ἐκεῖ καὶ παρατηρεῖ, παρατηρεῖ ὅσον εἰμπορεῖ ὄλην ἐκείνην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς φύσεως.

Ἐπειτα στρέφει μάκρᾱν τὸ βλέμμα του, ὅπισθεν τοῦ ἀνθοσπάρτου ἐκείνου λόφου, καὶ βλέπει τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία, ὡς νὰ κοιμῶνται τὰ κύματά της, εἶνε λεῖα ὡς καθρέπτῃς· βλέπει τὴν δειδροστοιχίαν διὰ μέσου τῆς ὁποίας προχωρεῖ, κατάλευκος ἀπὸ τὴν σκόνην, ἡ μεγάλη καὶ εὐθεῖα ὁδὸς· βλέπει καὶ τὸ μικρὸν καὶ ἐλικοειδὲς ἐκεῖνο μονοπάτι, τὸ ὁποῖον φέρει εἰς τὸν μικρὸν κολπίσκον, ὅπου φαίνεται μία λέμβος μὲ λευκὸν ἱστῖον.

Καὶ ἡ μορφή τοῦ Δήμου γίνεται ζωηρά, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκφράζουν συγκίνησιν, καὶ τὰ χεῖλιά του ψιθυρίζουν μὲ θαυμασμόν:

— Τί ὠραία! τί ὠραία ποῦ εἶνε ἡ ἀνοιξίς!

Καὶ τὸσος εἶνε ὁ θαυμασμός του ὥστε οὔτε ἐννοεῖ κἀν ὅτι ἔπесε καὶ ἐκρύθη μεταξὺ τῶν ἀνθέων τὸ μικρὸν του ὑποδηματάκι καὶ ἔμεινε γυμνὸς ὁ μικρὸς του ποῦς.

Ἀλλὰ δίχως νὰ θέλῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνεθυμήθη τὸν χειμῶνα· ὅταν αἱ ἀγγελάδες ἦσαν εἰς τὴν φάτνην καὶ ἔτρωγον ὅλο ξηρὰ χόρτα· ὅταν αὐτὸς ἐκάθητο εἰς τὴν γωνίαν καὶ ἐξέστανε τὰ μικρά του χεράκια τὰ ὁποῖα ἐκρύοναν· ὅταν ἡ μητέρα ἔρριπτεν εἰς τὴν ἐστίαν ὅλο ξηρὰ ξύλα καὶ ἔβγαζαν κᾶτι φλόγες καὶ ἔκαμαν ταίριπ-ταίριπ καὶ καμμιὰ φορὰ ἔπηδουσε καὶ κἀνένα ξυλαράκι· ὅταν τὰ βουνὰ τριγύρω ἦσαν κάτασπρα, σὰν νὰ ἦσαν ζαχαρωμένα, καὶ ἐπιπτον ἀπὸ τοὺς κλώνους χιονάκια λευκά, λευκά ὡς τὰ

ἀνθη τῆς ἀμυγδαλῆς· ὅταν ὁ ἀέρας ἔσειε κανὲν δένδρον ὅταν καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸ σπιτάκι των, λέγεις κ' ἐκρύωνε κ' ἐκεῖνο, ἦταν συμμαζεμένο καὶ μουδιασμένο εἰς τὴν κόχην ποῦ ἦτον κτισμένο, καὶ εἶχε στουπωμέναις ὄλαις ταῖς τρύπαις του ὡς ἂν μικρὸ πτωχόπουλο ποῦ τοῦ ἐμβάλωσαν τὰ φορεματάκια του, ποῦ ἦσαν τρυπημένα, διὰ γὰρ μὴν κρυόνῃ.

Τότε ἔπαιζε μὲ τὸ μικρὸ του ἀδελφάκι· ὦ! πῶς ἐκυλοῦσε ὡς βαρελάκι ἐπάνω εἰς τὴν ψάθην μὲ τὴν ὁποίαν εἶχαν στρωμένο τὸ πάτωμα, πῶς ἐγελοῦσε ὅταν τὸ ἐγαργάλιζαν σιγά, σιγά, κ' ἐκρατοῦσε πάντοτε εἰς τὸ στόμα του καὶ ἐδύζαινε τὸν μεγάλον δάκτυλον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του, ὁ ὁποῖος ἦτο τόσον μεγάλος ὥστε τὸ μικρὸ δακτυλάκι τοῦ Δήμου ἦταν χονδρότερον! πῶς ἔπαιζε μ' ἓνα μικρὸ μοσχαρακί καὶ τὸ ἐθώπευε μὲ τὰ μικρά του χεράκια κ' ἐκεῖνο τὸ ἔλειχε μὲ τὴν ζεστήν του γλῶσσαν.

Καὶ τότε ποῦ εἶνε τὸ μικρὸν του τὸ ἀδελφάκι, καὶ ὁ πατέρας του διατὶ τὸν ἀφῆκε νὰ φυλάττῃ αὐτὸς τὰς ἀγγελάδας!...

Τὸ μικρὸν του ἀδελφάκι κεῖται εἰς μίαν ἄκραν τοῦ κήπου των, ἐκεῖ ὅπου εἶνε ἐμπεπηγμένος εἰς τὸ χῶμα μικρὸς σταυρὸς ἀπὸ δύο κλώνας, ὁ δὲ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του ἐπῆγαν εἰς τὸ μικρὸ ἐρημοκλήσι ποῦ ἀσπρίζει ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸν νὰ τοῦ κάμουν μνημόσυνον.

Ὡ! τὸ καυμένον! πῶς ἐγείρει τὸ κεφαλάκι του καὶ ἐξεψύχησεν ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ, πῶς ἐκλείσε τὰ ματάκια του, πῶς ἦταν κίτρινο, Θεέ μου! πῶς τοῦ ἐσταύρωσαν τὰ χεράκια του, πῶς τὸ ἐπῆγαν εἰς τὸ μνημῆμά του ἐνδυμένο τὰ λευκά γιορτερὰ φορεματάκια του καὶ ὁ παπᾶς τοῦ παρεκκλησίου ἐψιθύριζεν εἰς τὸν δρόμον ὅλο προσευχάς, πῶς τὸ ἔβαλαν ἀκίνητο καὶ ἀλύγιστο μέσα εἰς τὸν μικρὸν του τάφον, τὸν ὁποῖον τοῦ ἔσκαψε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε νεκροθάπτης, καὶ τοῦ ἔρριψαν κρασί καὶ χῶμα ἀπ' ἐπάνω καὶ τὸ ἐσκέπασαν, καὶ ἔπειτα τὸ ἀφῆκαν κατὰμονο ἐκεῖ μέσα καὶ ἔφυγαν καὶ ἐγύρισαν μόνοι εἰς τὸν οἶκόν των...

Βλέπει ἄρα γε κ' ἐκεῖνο τότε τὸν ἥλιο, τὸ θροσίζει κ' ἐκεῖνο τὸ σιγανὸ ἀεράκι ποῦ φυσᾷ μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἀκούει κ' ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ κελάρισμα τοῦ βυακίου, καὶ τὸ κελάδημα τοῦ πουλιοῦ ἐπάνω εἰς τὸ κλαδί, τὸ ξεύρει κ' ἐκεῖνο ὅτι εἶνε ἀνοιξίς, καὶ ὅπως ὁ Δῆμος τὸ συλλογίζεται τὸν συλλογίζεται κ' ἐκεῖνο τὸν Δῆμο κάτω ἀπὸ τὸ χῶμά του ποῦ ἀποκοιμή-

θηκε καὶ δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ πλέον ποτέ, ποτέ; ἀκούει τὸ γκλήγκ γκλήγκ τὸ ὁποῖον κάμνουν οἱ κώδωνες τῶν ἀγγελᾶδων ὅταν ἐπιστρέφουν τὸ βράδυ εἰς τὸν οἶκόν των ὅπου θὰ τὰς ἀμελῶν; ἀκούει τοῦλάχιστον τὸ λυπητερὸ μούγκρισμα τὸ ὁποῖον κάμνει τὸ ἀγαπητὸν του μοσχάρι ὅταν περᾷ ἀργὰ ἀργὰ πλησίον τοῦ μικροῦ του τάφου;

Καὶ ὁ Δῆμος ἀπορῶν πῶς τότε πλέον ἡ φύσις δὲν τοῦ φαίνεται ὠραία ὡς καὶ πρότερον, πρὶν νὰ συλλογισθῇ τὸν ἀδελφὸν του, ψιθυρίζει βλέπων ὄλην ἐκείνην τὴν τοποθεσίαν:

— Τί ὠραία ποῦ θὰ ἦσαν ὅλα αὐτά, ἂν ἐζοῦσε τὸ ἀδελφάκι μου!

Τί τρυφερώτερον, τί περιπαθέστερον ἐπιτύμ-

διον ἠδύνατο νὰ χαράξῃ τις ἐπὶ τοῦ τάφου ἐνὸς ἡγαπημένου ἀδελφοῦ, παρὰ τοὺς ἀπλοῦς αὐτοὺς λόγους! μόνον ἐξόχως εὐαίσθητον παιδίον καὶ ἀληθῶς ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν του ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὴν ὠραιότεραν τοποθεσίαν τοῦ κόσμου καὶ νὰ τῷ φαίνεται μαύρη, μόνον διότι δὲν ἔχει πλησίον του τὸν ἀδελφὸν του!...

Ὡ! ἂν ἐδύλεπετε, ὅταν ἐπέστρεψε μὲ τὰς ἀγγελάδας, πῶς ἐγονάτισε πλησίον τοῦ μικροῦ τάφου, μὲ ποῖα ἀνθη τὸν ἐστόλισε, μὲ ποῖα δάκρυα τὸν ἐρράντισε, θὰ ἐλέγετε: μολονότι τὸ μικρὸν ἀδελφάκι τοῦ Δήμου ἀπέθανε—ζῇ:

Ναί. Ζῇ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Δήμου.

Αἰμυαῖος Εἰμάρμενος

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Α'.

Μία μάνα εἶχε μονάκριβη μικρούλα θυγατέρα, τὴν ἀγαποῦσε τρυφερά, μὲ ὅλη τὴν καρδιά της, γιὰτ' ἦταν κόρη ὀρφανῆ, κόρη χωρὶς πατέρα, γιὰτὶ ἀγάπη ἐγνώρισε μονάχα ἀπ' τὴν μαμὰ της. Ἦταν ἡ μόνη της χαρὰ, τὸ μόνο της καμάρι· μὲ τὴν ζωὴ τῆς κόρης της ἡ μαύρη μάνα ζοῦσε, καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ συχνὰ παρακαλοῦσε νὰ τῆς χαρίξῃ τὴν ζωὴ ἢ ἄγρια της ἢ χάρι. Ἦ κόρη ἐμεγάλωνε μὲ χάδια νύκτα-μέρα, σὰν λουλουδάκι ποῦ δροσᾷ μὲ χάρι τὸ ποτίζει, καὶ ἡ μητέρα ἡ φτωχή, ἡ δύστυχη μητέρα ζωὴ, ἀγάπη καὶ χαρὰ 'ς τὴν κόρη της χαρίζει.

Β'.

Μὰ μίαν ἡμέρα ἔπесεν ἡ κόρη στὸ κρεβάτι χλωμή, χλωμή σὰν τὸ κερί—κ' ἡ μάνα της 'στὸ πλάϊ τρεῖς μέραις δὲν ἐσφάλισε τὸ μητρικὸ της 'μάτι. Τρεῖς μέραις 'ς τὸ προσκέφαλο τῆς κόρης της φυλάει. Τὴν Παναγιά παρακαλεῖ νὰ δώσῃ τὴν ὑγείᾱ της καὶ τάζει στὴν εἰκόνα της λαμπάδα νὰ τῆς φέρῃ, ἡ φτωχὴ ὡς τὴν ἄρρωστη, ὡς τὴν ἀνάστημά της, νὰ τὴν ἀνάψῃ ἡ κόρη της μὲ τὸ μικρὸ της χέρι. Μὰ ὁ Θεός, ὅπου 'ψηλὰ ἀπ' τοῦ Οὐρανοῦ τὸν θρόνον βλέπει καὶ τὸ μικρότερον τοῦ δύστυχου τὸν πόνο, δὲν τὴν ἀκούει, καὶ ἀργὰ τὴν τρίτη τὴν ἡμέρα εἶδε νεκρὴ τὴν κόρη της ἡ δύστυχη μητέρα.

Γ'.

Κλαίει, ὀδύρεται, θρηνεῖ τὴν τόση συμφορὰ της, δὲν ἔχει πλέον τίποτε 'ς τὸν κόσμον ν' ἀγαπήσῃ, ἀπέθανεν ἡ κόρη της, ἐπέταξ' ἡ χαρὰ της· τί θέλει πλέον μοναχὴ 'ς τὸν κόσμον αὐτὸν νὰ ζήσῃ; Τὸ βράδυ, μόλις ἀρχινᾷ νὰ φαίνωνται τ' ἀστέρια, ἐπήγαινε 'στὸν τάφο της μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ ἔκλαιε, καὶ ἔκλαιε, καὶ μὲ τὰ δάκρυά της τὰ λουλουδάκια ἐπότιζε ποῦ εἶχε φυτευμένα, μὰ ἀπ' τοὺς τόσους στεναγμούς ποῦ ἄφιν' ἡ καρδιά της τὰ λουλουδάκια γρήγορα τᾶβλεπε μαραμένα.

Ἀγνώριστη ἐγίνηκε—ἡ λύπη πῶς μαραίνει!—ἀπὸ τὰ μάτια της ποτὲ δὲν ἔλειψε τὸ δάκρυ, 'ς τὸν τάφο της τὸν ἔρημο 'μέρα καὶ νύκτα μένει μέσα 'στὸ κοιμητήριον ἐκεῖ 'στὴν ἄκρη, ἄκρη...

Δ'.

Ὁ Πλάστης, σὰν πεθαίνουμε τέτοια μικρὰ παιδάκια, ἔρχεται, ὅταν παίζουμε εἰς τὸν παράδεισόν του, διαλέγει τὰ καλλίτερα, τὰ κάνει ἀγγελάκια καὶ τάχει ὅλα γύρω του νὰ ψάλλουν 'ς τὸ πλευρὸν του. Ἀλλὰ τὴν νύκτα πάντοτε ἐλευθερά τ' ἀφίνει, ἓνα μεγάλον ἄγγελον γιὰ ὁδηγὸ τοὺς δίνει καὶ εἰς τὸ κοιμητήριον χορεύουν μαζεμένα 'σὰν ἀγγελοῦδια καὶ αὐτὰ 'στὰ κάτασπρα ντυμένα· καὶ ὅταν πάλιν ἡ αὐγὴ ἀρχίξῃ νὰ χαράξῃ ὁ ὁδηγὸς των ἄγγελος μὲ τάξι τὰ συνάζει καὶ ἔρχονται 'στὸν Οὐρανὸν μὲ τᾶλλα ἀγγελοῦδια νὰ ψάλλουν τὰ ἑωθινὰ στὸν Πλάστη μας τραγούδια.

Ε'.

Μία νύκτα, ἀτελείωτη γιὰ τὴν φτωχὴν μητέρα, ἄχ! 'ς ὅσον κλαίει καὶ πονεῖ εἰν' ἡ ἡμέραις χρόνοι! μὴ νύκτα ὅπου τὴν μικρὴ θρηνοῦσε θυγατέρα, ἀκουμπισμένη 'ς τὸ σταυρὸ τοῦ τάφου καταμόνη, ἀκούει γέλοια καὶ χαράς, χοροὺς καὶ τραγουδάκια καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν· τὰ ὅλα ἀγγελάκια ἐχόρευαν γαρούμενα καὶ ἔτρεχαν μὲ χάρι· πότε 'στὰ βόδα τὰ λευκά καὶ πότε 'στὸν χορτάρι, τὸ ἓνα τᾶλλα χάιδευσεν καὶ τὸ γλυκοφιλοῦσε καὶ ὁ μεγάλος ἄγγελος μπροστὰ τὰ ὠδηγοῦσε. Εὐτυχισμένα... μὰ μαζὴ μ' ἐκεῖνα διακρίνει, ἐν ἀγγελάκι, ποῦ πολὺ φαίνωταν λυπημένο, στᾶν βαρετὰ στὰ χέρια του κρατεῖ καὶ δὲν τ' ἀφίνει ἡ κοῦρασι νὰ κινήθῃ... πῶς εἰν' ἀποσταμένο! Ἀγάλλια, ἀγάλλια ἔρχεται τὸν τάφο πλησιάζει καὶ στέκει νὰ ξεκουρασθῇ, μὰ ἔξαφνα—«παιδί μου» «σὲ ξαναβλέπω ἀγάπη μου, καὶ σὲ κρατῶ μαζή μου» Φωνάζ' ἡ μάνα, καὶ σφικτὰ τὴν κόρη ἀγκαλιάζει.

Μάνα καὶ κόρη ἀγκαλιὰ ἀλλάζουνε χίλια φιλιὰ...

Ήταν ή κόρη ή μικρή, ή κόρη ή πεθαμένη
που κλαίει ή μάνα ήρημη, στον τάφο άκουμισμένη.

Λυπήσου με, μητέρα μου, κι' αν μ' αγαπήσμη κλαίης·
βλέπεις τη στάμνα που κρατώ; έσύ, μητέρα, φταίεις,
γιατ' όσα δάκρυα γιά μέ έδω ή καρδιά σου χύνει
ς αυτή τη στάμνα ό Θεός τά βάζει και μου δίνει
νά την κρατώ, μά δέν βαστούν τά χέρια άποσταμένα,
λυπήσου με, μητέρα μου, μη κλαίης πειά γιά μένα.
Έχθες μου είπε ό Θεός, νά μέ παρηγορήση,
«καμμιά βραδεία που παίζουμε έδω μέ τό φεγγάρι

νένας μεγάλος άγγελος θάρη νά σέ ζητήση
αγιατ' ήλθε, λέγει, ό καιρός σιμά του νά σέ πάρη.»
Είπε και φεύγει, έπειδή ό οδηγός την κράζει·
σωπαίν' ή μάνα ή φτωχή, δέν κλαίει, δέν στενάζει.

ΣΤ'.

Άίγαις ήμέραις πέρασαν κ' ή μάνα άνταμόνει
την πεθαμένη κόρη της κ' εκείνη πεθαμένη,
δέν την θρηνεί σάν άλλότε στο κοιμητήρι μόνη,
στον ουρανό άχώριστη μέ τό παιδί της μένει.

(Μίμησις)

Ι. Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΑ ΠΕΤΩΝΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

— Τί είναι ή 'Ιριγένεια, εूपειθές ή άπειθές κοράσιον;

Οί γονείς της θά σοι άπεκρίνοντο μετά στοργής: «Εύπειθές».

— Τί είναι ή 'Ιριγένεια, καλόν ή κακόν κοράσιον;

Αί συμμαθήτριά της θά σοι άπεκρίνοντο μετ' αγάπης: «Καλόν».

— Τί είναι ή 'Ιριγένεια, έπιμελές ή άμελές κοράσιον;

Η διδασκάλισά της θά σοι άπεκρίνετο μετ' ύπερηφανίας: «Έπιμελές».

— Τί είναι ή 'Ιριγένεια άλαζών ή καταδεκτική;

Η γραϊά των υπηρέτρια, και τά πτωχόπουλα της συνοικίας των θά σοι άπεκρίνοντο μετ' εύγνωμοσύνης: «Καταδεκτική».

Και όλοι τό ειξεύρουν πλέον ότι είναι εूपειθής, καλή, έπιμελής, καταδεκτική, ότι είναι και χαριστάτη και ότι τό πρόσωπόν της είναι πάντοτε φαιδρόν, διότι δέν θέλει νά φαίνεται ότι είναι γρυινάρα.

Άλλά δέν ειξεύρουν όλοι τί έπαθε πρό όλίγων ήμερών ή 'Ιριγένεια, μελετώσα διά τās εξετάσεις.

Έμελέτα ένα ποιηματάκι νά τό μάθη άπ' έ-ξω· ή 'Ιριγένεια τ' αγαπή τά ποιήματα, πρό πάντων δέ τά συγκινητικά και τά μανθάνει εις την στιγμήν· άλλ' εκείνην την ήμέραν τό άνέ-

γνωσε δύο τρεις φορές και δέν είμπόρεσε νά τό μάθη· ίσως διότι δέν έπρόσεχε πολύ, ίσως διότι ήτο κουρασμένη· τότε έλυπήθη πολύ και την έπήρε τό πατέραπονο και ήρχισε νά κλαίη ψιθυρίζουσα μετά λύπης: «Δέν είμπορώ νά τό μάθω, δέν είμπορώ νά τό μάθω».

Έξαφνα τή εφάνη ότι ήκουσεν ένα φρού-φρού και ότι από τό βιβλίον της επέταξαν μερικά γράμματα, τά όποια έπετούσαν τριγύρω της ώσάν νά είχαν πτερά, ώσάν νά ήσαν πεταλούδαι.

Η 'Ιριγένεια έκπληκτος, τρίβουσα άκόμη τόν ένα όφθαλμόν της, παρατηρεί μέ τόν άλλον, ό όποιος ήτο δακρυσμένος και αυτός άκόμη, ότι αυτά τά πετώντα γράμματα ήσαν τό Μ, Ε, Λ, Ε, Τ, Η, Σ, Ο, Ν, Π, Α, Λ, Ι, Ν,

και τότε ένόησεν ότι έσηκώθησαν από την θέσιν των όπου έκάθηντο ήσυχα ήσυχα και φρόνιμα τόσον καιρόν και ήλθον έπίτηδες νά την παρηγορήσουν, νά την συμβουλεύσουν, και τή έλεγον: «Μελέτησον πάλιν! Μελέτησον πάλιν!»

Η 'Ιριγένεια σκουπίζει γρήγορα, γρήγορα τά μάτια της, άνοίγει τό βιβλίον της, μελετά μέ όλην την προσοχήν της, και τό μανθάνει σάν νερό.

Όταν έσήκωσε τό κεφάλι της από τό βιβλίον της, τά γράμματα είχαν γίνει άφαντα, έπέστρεψαν ίσως εις την θέσιν των άφ' ου έκαμαν τό καθήκόν των πρός την φίλην των, άντί νά πε-

τούν δέ τά γράμματα, έπέτα ή 'Ιριγένεια από την χαράν της ότι τό έμαθε τό ποιήμά της.

* *

ΤΙ ΣΟΥΦΕΡΕ;

(Παιγνίδιον)

Τό παιγνίδιον τούτο είναι κυρίως διά τά κοράσια, δύνανται όμως νά τό παίζωσι και οι άρρενες μικροί μας φίλοι.

Αί παίζουσαι κάθονται ή μία πλησίον της άλλης και άρχεται ή πρώτη άποτεينوμένη πρός την δευτέραν:

Ήλθε τό καράβι μου
πούλειπε τόσον καιρό
μακρυά, 'ς την ξεντειά
εις της Κίνας τά χωριά
Κ' έφερε, και μουφερε
Ξέρετε τί μουφερε;

Άπαντά τότε ή δευτέρα:

—Λέγε μας, τί σουφερε;

Η πρώτη:

Μουφερε μιάν έβαντάλια.

Η πρώτη λέγουσα μουφερε μιάν έβαντάλια, κινεί την δεξιάν της χείρα ως νά άερίζεται μέ την έβαντάλια. Όλα τά άλλα κοράσια κάμνουν τό ίδιον. Έπειτα ή δευτέρα λέγει εις την τρίτην: Ήλθε τό καράβι μου κτλ. και

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΤΑ ΚΟΡΑΣΙΑ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Τό δειλινόν μιās Κυριακής ή 'Αγλαΐα έξηλθεν εις περίπατον μετά της μητρός της. Έβάδιζον δέ και αι δύο πλησίον των στύλων του Όλυμπίου Δίος, ότε ή μικρά 'Αγλαΐα ύψώσασα την μικράν και κομψήν χείρά της έδειξε πρός τό μέρος των λουτρών και ειπε:

— Μαμά, κύττα εκεί, τί είναι;

— Είναι τά κορίτσια του Όρφανοτροφείου.

Πραγματικώς ήσαν τά κοράσια του Όρφανοτροφείου τά όποια έξηλθον εις περίπατον· προύχουρον άργά άργά μέ σεμνόν βάδισμα επί δύο ζυγών· ή δέ 'Αγλαΐα ή όποια ούτε τά είδε ποτέ της ούτε ήκουσε τι περί αυτών, κρατούσα μέ την μιάν χείρά της την μητέρα της και στηρίζουσα τόν λιχανόν της άλλης χειρός επί του κάτω χείλους της—και τούτο ήτο σημείον ότι έπρόσεχε πολύ—τά παρετήρει μέ τούς έξύπνους όφθαλμούς της οΐτινες εξέφραζον πολλήν περιεργίαν. Τή έπροξένησε δέ μεγάλην έντύπωσιν

ότι όλα έφόρουں όμοιόμορφον στολήν, δηλαδή: ένα ψιάθινον πιλον χρώματος καφέ έχοντα περίξ ταινίαν χρώματος κανέλας, έπώμιον και έσθητα έξ ύφάσματός τινος άραδωτού έχοντος λεπτάς και πυκνάς κυανές γραμμάς ώστε μακρόθεν έφάνετο ως μολυβδοχρουν, και βραχύτατα υποδήματα άνωθεν των όποιων διεφάνετο ή περι-κνημής των λευκή ως ή χιών.

Τά περισσότερα των κορασιών τούτων είχαν ζωηράν, έκφραστικήν και συμπαθή φυσιογνωμίαν, και όμως επί όλων των προσώπων υπήρχε κρυφή τις λύπη, παραπονετική τις μελαγχολία, ή μελαγχολία των όρφανών όσοι δέν έλαβον μητρικήν θωπείαν, και δέν τούς εξέσταθεν άγκάλην μητρική, και δέν τούς έφίλησαν χείλη μητρός.

Η μικρά 'Αγλαΐα τά παρετήρει και ούτε λέξιν δέν έπρόφερεν έως ότου τό έν μετά τό άλλο όλα έγιναν άφαντα, όπισθεν ενός τοίχου, διευθυνόμενα πρός την Άκρόπολιν.

Τότε ὕψωσε τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς της πρὸς τὴν μητέρα της καὶ τῇ εἶπε:

— Μητέρα, τί εἶνε τὸ Ὀρφανοτροφεῖον;

— Εἶνε ἓνα μεγάλο κατ'ἀσκημα, κόρη μου, ὅπου τὰ ὄρφανὰ κοράσια μαθαίνουν γράμματα, μαθαίνουν νὰ ράπτουν καὶ νὰ κάμνουν διάφορα χειροτεχνήματα, μαθαίνουν νὰ γείνουν καλὰ καὶ ἐργατικά κοράσια, καὶ κατόπιν ὅταν μεγαλώσουν νὰ γείνουν καλὰι μητέρες.

— Μητέρα, εἶπε δειλά, δειλά ἡ Ἀγλαία εἰς τὴν ὁποίαν παραδόξως εἶχε προξενήσει μεγάλην ἐντύπωσιν μακρόθεν ἡ ὁμοιόμορφος στολή τῶν ὀρφανῶν, ἀφ' οὗ ἐκεῖ μέσα μαθαίνουν τόσον καλὰ πράγματα γιατί δὲν μὲ βάζετε κ' ἐμένα εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, παρὰ λέγετε ποῦ θὰ μὲ βάλετε εἰς τῆς κυρίας Λασκαρίδου;

Ἡ μήτηρ τῆς Ἀγλαίας ἐστρεψε καὶ τὴν παρετήρησε μὲ αὐστηρὸν βλέμμα καὶ τῇ εἶπε:

— Ἄν ἐνόεις, Ἀγλαία μου, τί εἶπες αὐτὴν τὴν στιγμὴν θὰ ἐλυπῆσο παρὰ πολὺ, κόρη μου. Νὰ ἐμῆς εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον; καὶ εἰξεύρεις ποῖα ἐμβαίνουν εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον; Ὅσα δὲν ἔχουν πλέον πατέρα, δὲν ἔχουν πλέον μητέρα, δὲν ἔχουν κανένα εἰς τὸν κόσμον νὰ φροντίσῃ δι' αὐτά, εἶνε παντέρημα, ἐγκαταλειμμένα εἰς τοὺς δρόμους. Τοιαύτη εἶσαι σύ, Ἀγλαία μου;

Ἡ Ἀγλαία ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐσφιγξε πολὺ τὴν μητέρα της ὡς νὰ ἔφριξεν εἰς τὴν ἰδέαν μόνον ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ χάσῃ τὴν μητέρα της, νὰ χάσῃ τὸν πατέρα της, νὰ μείνῃ ὀρφανή.

— Συγχώρεσέ με, μητέρα, εἶπε, ὄχι, δὲν θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον.

Ἐπειτα δὲ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι φαίνεται ὅτι ἦσαν πολὺ θλιβεραί, διότι τὸ πρόσωπόν της ἦτο πολὺ μελαγχολικὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ἔτοιμοι σχεδὸν νὰ δακρύσουν.

— Τὰ καυμένα τὰ ὄρφανὰ! ἐπιθύρισε. Δὲν ἔχουν οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, πρέπει λοιπὸν ὅλοι νὰ τ' ἀγαποῦν. Δὲν εἶν' ἔτσι, μαμά;

— Βέβαια, κόρη μου, πρέπει νὰ τ' ἀγαποῦμε.

— Καὶ ἀφ' οὗ δὲν ἔχουν πατέρα καὶ μητέρα

νὰ ταῖς ἀγοράζουσιν ὅ,τι θέλουν πρέπει νὰ ταῖς τ' ἀγοράζουσιν οἱ ἄλλοι.

— Βέβαια, Ἀγλαία μου, τὰ ὄρφανὰ εἶνε τὰ παιδιὰ ὅλων τῶν καλῶν καὶ εὐσπλαγγῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ἐσπέρας ὅταν ἡ μήτηρ τῆς Ἀγλαίας διηγήθη εἰς τὸν σύζυγόν της ὅλην αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν, ὁ πατὴρ της τὴν ἐπῆρεν εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ τὴν ἐφίλησε θερμῶς.

— Εὐγε, Ἀγλαία μου, τῇ εἶπε· πρέπει νὰ φροντίζουμε διὰ τὰ ὄρφανὰ δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ αὖριον θὰ στείλω ἐπ' ὀνόματί σου εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον 200 φράγκα.

Τώρα ἡ Ἀγλαία ὥρμησε μόνη της εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς της καὶ τὸν ἐφίλησε καὶ τὸ φίλημά της ἐκείνο ἦτο τὸ καλλίτερον «εὐχαριστῶ» εἰς τὸν πατέρα της. Ἐσκέπτετο τὰ καυμένα τὰ ὄρφανὰ καὶ πῶς ἔχαιρε συλλογιζομένη ὅτι καὶ αὐτὴ θὰ συντελέσῃ νὰ παρηγορηθοῦν ἴσως ὀλίγον, νὰ χαροῦν ἴσως ὀλίγον!

Ἀλλ' ἔξαφνα τῇ ἐπῆλθε μία ἰδέα.

Τὰ ὄρφανὰ ἔχουν «Διάπλασιν», νὰ ἀναγινώσκουν καὶ αὐτὰ καὶ νὰ διασκεδάζουν, καὶ νὰ μαθαίνουν τόσα καλὰ πράγματα;

Βέβαια δὲν ἔχουν, διότι δὲν ἔχουν πατέρα νὰ τοῖς ἀγοράσῃ.

Τί ὥραϊα ποῦ θὰ ἦτο ἂν εἶχον καὶ ἀπὸ μίαν «Διάπλασιν»!

Ἄν εἶχε πέντε τουλάχιστον «Διαπλάσεις» νὰ τὰς στείλῃ εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον καὶ νὰ τὰς ἀναγινώσκουν ὅλα μὲ τὴν σειράν!...

Εἶναι ὀλίγοι ἀλλὰ τί νὰ γείνῃ; Πιθανὸν νὰ τὴν μιμηθοῦν καὶ ἄλλα κοράσια καὶ τότε ἔκαστον ὄρφανὸν θὰ ἔχῃ καὶ τὴν «Διάπλασιν» του.

Ἀλλὰ τὰς «Διαπλάσεις» δὲν θέλει αὐτὴ νὰ τὰς ἀγοράσῃ ὁ πατὴρ της. Ὅχι! θέλει νὰ τὰς προσφέρῃ αὐτὴ, ἡ ἰδία, μὲ τὰς οἰκονομίας της.

Καὶ ἤρχισε νὰ οἰκονομῇ ἀπὸ τὰ μικρά της ἐξοδα.

Ὡ! πόσον εὐτυχὴς θὰ εἶνε ἂν συμπληρωθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν καὶ κατορθώσῃ νὰ στείλῃ τὴν «Διάπλασιν» εἰς τὰ καυμένα τὰ ὄρφανὰ!...

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΤΡΑΚΗ ΚΟΙΜΩΜΕΝΟΥ

Ὅταν κοιμᾶσαι, κάτασπρα ἀγγελούδια
ἔς τὴν κούνια τριγυρίζουν μυστικά,
καὶ χίλια ἀπ' τὸν παράδεισο λουλούδια
σοῦ ῥίχνουν μὲ φιλήματα γλυκά.

Ξυπᾷς καὶ φεύγουν ὅλα μακρὰ σου,
ὁ οὐρανὸς τὰ κράζει, τὰ ζητεῖ·
ἀλλ' ὅμως μένει ἓνα συντροφιά σου,
μένει ἡ ψυχὴ σου — ἄγγελος κ' αὐτὴ —

Ι. Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΕΛΑΙΑ

Εἶμαι τοῦ ἡλίου ἡ θυγατέρα,
Ἡ πὺδ ἀπ' ὅλαις χαϊδευτὴ·
Ἡ τόση ἀγάπη τοῦ πατέρα
Τόσῳ ἔς τὸν κόσμον μὲ κρατεῖ.
Ὅσῳ νὰ γύρω νεκρωμένη
Αὐτὸν τὸ μάτι μου ζητεῖ.
Εἶμ' ἡ ἐλῆα ἡ τιμημένη.

Ὅπου κ' ἂν λάχῃ κατοικία
Δὲν μ' ἀπολείπουν οἱ καρποί·
Ὡς τὰ βαθεῖά μου γηρατεῖα
Δὲν βρίσκω ἔς τὴ δουλειὰ ντροπή.
Μ' ἔχει ὁ θεὸς εὐλογημένη
Κ' εἶμαι γεμάτη προκοπή.
Εἶμ' ἡ ἐλῆα ἡ τιμημένη.

Φρίκη κ' ἐρμιά, νερὰ καὶ σκότη
Τὴ γῆ ἐθάψαν μία φορά...
Πράσινη αὐγὴ μὲ φέρνει πρώτη
Σ τὸ Νῶε ἡ περιστερά.
Ὅλῃς τῆς γῆς εἶχα γραμμένη
Τὴν εὐμορφάδα καὶ γαρ·
Εἶμ' ἡ ἐλῆα ἡ τιμημένη.

Ἐδῶ ἔς τὸν Ἰσκιο μ' ἀποκάτου
Ἡρθ' ὁ Χριστὸς ν' ἀναπαυθῇ,
Κ' ἀκούσθῃ ἡ γλυκεῖα λαλιά του
Λίγο προτοῦ νὰ σταυρωθῇ.
Τὸ δάκρυ του, δροσιὰ ἀγασμένη,
Ἐχει ἔς τὴ ρίζα μου κυθῇ.
Εἶμ' ἡ ἐλῆα ἡ τιμημένη.

Καὶ φῶς πρῶτατο χαρίζω
Ἐγὼ ἔς τὴν ἄγρια νυχτιά·
Τὸν πλοῦτο πιά δὲν τὸν φωτίζω,
Σὺ μ' εὐλογεῖς, φτωχολογιά·
Κ' ἂν ἀπ' τὸν ἀνθρωποδιωγμένη
Μὰ φέγγω ἐμπρὸς ἔς τὴν Παναγιά.
Εἶμ' ἡ ἐλῆα ἡ τιμημένη.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΛΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΧΟΡΤΟΠΗΔΗΚΤΟΥΛΑΣ

ΡΗΜΤΙΚΑ, ὀρμητικά μὲ ἐν πετακτὸν πῆδημα ἤλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς ἐν τριφύλλιν.

— Ποῖος;

— Ὁ Χορτοπηδήκτουλας.

Καὶ ὁ Χορτοπηδήκτουλας ἦτον ἓνας... δηλαδὴ μία ἀκρίς.

Τὸ τρυφερὸν κλωνάρι τοῦ τριφυλλίου ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Χορτοπηδήκτουλα ἐλυγίσθη μέχρι τῶν ἡμικλείστων ὀφθαλμῶν τοῦ Λέοντος.

Ὁ Λέων οὔτε κουρασμένος ἦτο, οὔτε ἐνύσταζεν. Εἶχεν ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῶν δροσερῶν χόρτων καὶ εἶχε κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς του, διότι ἐσκέπτετο νὰ εὕρῃ κανένα τρόπον νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον.

Καὶ ἴσα ἴσα αὐτὴν τὴν στιγμὴν, τὸ κωμικώτατον ἐκεῖνο ὄν, ὁ Χορτοπηδήκτουλας, ἤλθε καὶ ἐστάθη ἐμπρὸς του.

Ὁ Λέων παρετήρησε τὸν στρογγυλοματῆν καὶ μακροπόδαρον Χορτοπηδήκτουλαν μὲ ζωηρότητα καὶ τοῦ ἐφάνη πολὺ παράξενον καὶ ἀστεῖον ζῷον.

Μισοέκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐχαμογέλασε, μὲ τὸν ἰδιαιτέρον ἐκείνον τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον χαμογελοῦν οἱ σκύλοι, ἕως οὗ ἐφάνησαν οἱ λευκότετοι καὶ ὑαλιστεροὶ ὀδόντες του. Ὡ! τί ὥραϊα ποῦ θὰ διεσκέδαζεν ἂν ἐκτύπα ἔτσι ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ αὐτὸν τὸν κύριον Χορτοπηδήκτουλαν εἰς τὴν ράχιν του!

Ὡραία ἰδέα! ἀλήθεια. Καὶ διὰ νὰ τὴν κατορθώσῃ θὰ ἔδιδεν ὅλον τὸν κόσμον· τόσον διασκεδαστικὸν τοῦ ἐφάνη νὰ πειράξῃ ὀλίγον τὸν Χορτοπηδήκτουλαν, νὰ τὸν περιπαίξῃ, νὰ τὸν σύρῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡσάν παιγνιδάκι. Ὡ! ἐτελείωσεν ἡρεθίσθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤναψαν, αἱ τρίχες του ἐσηκώθησαν, ἔγεινεν ἔξω φρενῶν, καὶ ἀνεπήδησεν· ἀλλὰ φεῖ! ὅταν τὸ ἐλαφρόν του πόδι ἤγγισε τὸ τριφύλλιον, ὁ Χορτοπηδήκτουλας ἐπήδησεν εὐθύμως καὶ ζωηρῶς ἐπάνω εἰς ἐν ἀσπρολούλουδον.

Ὁ Λέων ὅμως ἦτο ὑπερήφανος σκύλος. Καὶ ὅταν, ἀφ' οὗ ἐμύρισε πολὺ μὲ τὸ ρύγχος του, καὶ ἐκίνησε περισσότερον τὴν οὐράν του, καὶ ἐσήκωσεν ὑψηλότερον τὸν πόδα του, παρετήρησεν

ὅτι εἶχε πατή-
σει ὄχι τὸν Χορ-
τοπηδήκτουλαν,
ἀλλὰ ἐν τρυφε-
ρὸν κλωνάρι τρι-
φυλλίου, ἔγεινε
μυϊώδης πλέον.
Τί; ἐκείνη ἡ λι-
γνή, λιγνύτσεικη
ἐκεῖ ἀκρίδα θά-
τὸν γελᾶση αὐ-
τόν, τόσον ἕνα
σκύλαρον; Ὡ
ἐντροπή!

Καὶ κατεβίβα-
σε τὴν κεφαλὴν
του, καὶ ἐστηρί-
χθη ἐπὶ τῶν ὀπι-
σθίων ποδῶν του,
καὶ ἔμεινε σκυ-
θρωπός.

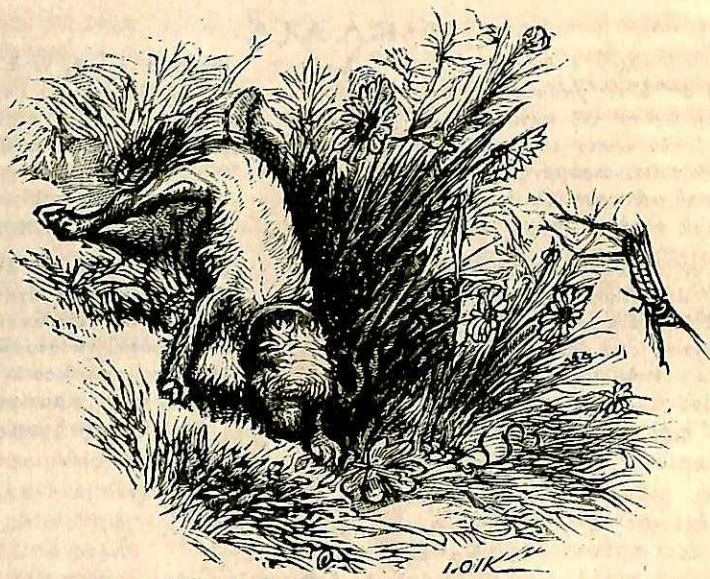
Ὁ δὲ Χορτοπηδήκτουλας βλέπων αὐτὸν ἀπὸ
τὸ ἀσπρολούλουδόν του ἔπεσεν ἀνάσκελα ἀπὸ τὰ
γέλια ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα.

Ἐπειτα δὲ τὸν κατέλαβεν ἀγανάκτησις. Μὲ
τί δικαίωμα αὐτὸ τὸ μαλλιαρὸν τέρας ἦλθε νὰ
ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ, νὰ τὸν πειράξῃ, νὰ τὸν
προσβάλῃ, αὐτὸν ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ ἀνδρείότερος
ὅλων τῶν ἀκρίδων ὁ ἔχων, τὴν μεγαλειτέραν
καρδίαν καὶ τὰ μεγαλειτέρα σκέλη;

Ἐμάζευσεν λοιπὸν τοὺς μακροὺς καὶ λεπτοὺς
τοῦ πόδας, ἐπήδησε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν,
καὶ εἰς μίαν στιγμὴν εὗρέθη ἐπὶ ἐνὸς λευκοῦ
κρίνου τὸ ὅποιον ἐκάμφθη
ἀπὸ τὸ βάρος του· ἀπὸ ἐκεῖ
δὲ ἐπάνω ὡς ἀπὸ βήματος
ἤρχισε νὰ ἀγορεύῃ μὲ χει-
ρονομίας, μὲ ἐνθουσιασμόν,
προσκαλῶν ὅλας τὰς ἀκρί-
δας εἰς πόλεμον, εἰς ἐκ-
δίκησιν.

Τὰ τριφύλλια καὶ ἡ γλόη
ἐφαίνοντο τότε ὡς νὰ εἶχον
κρυμμένας μέσα των χιλι-
άδας ἀκρίδων, αἱ ὁποῖαι εἰς
τὴν πρόσκλησιν ἐκείνην τοῦ
Χορτοπηδήκτουλα ἐξήλθον
ἀπὸ τὰς κρύπτας των φω-
νάουσαι: Ἐμπρός! εἰς
τὸν πόλεμον!

Καὶ ἦσαν εἰδῶν εἰδῶν

Εἶχε πατήσῃ ἐν τρυφερὸν κλωνάρι τριφυλλίου

Ἐπεσεν ἀνάσκελα ἀπὸ τὰ γέλια

πολεμισταί, μι-
κροί, μεγάλοι,
πράσινοι, κιτρινω-
ποί, κοκκινόπτε-
ροι, παρδαλοί!..

Ὁ ὑπερήφα-
νος Χορτοπηδή-
κτουλας παρετή-
ρησε μὲ ἀλαζο-
νεῖαν τὰ πυκνὰ
τάγματα τῶν ἀ-
κρίδων, αἱ ὁποῖαι
ἐπλησίαζον ἤδη
εἰς τὸν Λέοντα.
Μὲ χειρονομίας
ταχείας, μὲ εὐ-
κινήσιαν ἀπερί-
γραφτον ὤρμησε
κατὰ τοῦ τέρατος
ἐκείνου τοῦ μυ-
στακοφόρου τὸ ὁ-

ποῖον ἐφάντασθη νὰ τὸν προσβάλῃ. Οἱ σύντρο-
φοί του ὤρμησαν ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς Λέοντος
ὡς σύννεφον ἄλλοι ἀπ' ἐδῶ ἄλλοι ἀπ' ἐκεῖ, ἄλλοι
ἀπ' ἐμπρός, ἄλλοι ἀπ' ὀπίσω, ἄλλοι εἰς τὰ ὠτά
του, ἄλλοι εἰς τὸ στόμα του, ὁ δὲ γιγαντώσωνος
Χορτοπηδήκτουλας, φλογερὰν ἐκδίκησιν πνέων,
ὄρμᾳ κατὰ τοῦ ῥύγχους τοῦ ἐχθροῦ του.

Ὁ Λέων ὅταν ἡσθάνθη τὴν πρώτην προσβο-
λὴν ἔγεινεν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησίν του
καὶ τὴν περιφρόνησίν του· οἱ ὀφθαλμοί του ἐξέ-
βαλλον φλόγας, οἱ ῥύθωνές του ἐξέβαλλον ἀ-
χνόν· ὁμοιάζε μὲ γενναῖον πολεμιστὴν ὁ ὁποῖος

ὄρμᾳ εἰς τὸ στρατόπεδον
τῶν ἐχθρῶν καὶ σφάζει ἀ-
λύπητα· ἦτον ἄγριος· ἦνοι-
ξε τὸ στόμα του καὶ ἐδεί-
κνυε τοὺς σουβλεροὺς ὀδόν-
τας του, ἐχαμήλωσε τὴν
οὐράν του, προέτεινε τὸν
πόδα του, ὅπως ὁ στρατιώ-
της τὸ ὄπλον του, καὶ ὤρ-
μησεν εἰς τὸ στίφος τῶν πο-
λεμίων, ὅτε... ἐξύπνησε.

— Ἐξύπνησε;

— Ναι διότι εἶχεν ἀπο-
κοιμηθῇ ὁ δυστυχὴς Λέων
ἐπὶ τῶν χόρτων, ἐνῶ ἐσκέ-
πτετο νὰ εὕρῃ καμμίαν δια-
σκέδασιν καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ
εἶδεν ὄνειρον.

Ὁνειρον ἀπλοῦν, ἀλλὰ βα-
ρύ, τρομακτικόν, ὅπως ὁ ἐπι-
άλτης, ὁ ὁποῖος καταλαμβάνει
ἐνίοτε τὰ παιδία ὅταν κοιμῶν-
ται ἀνάσκελα καὶ στηρίζοντα
χαμηλὰ τὴν κεφαλὴν των καὶ
βλέπουν τόσον ἄγρια καὶ τρο-
μερὰ πράγματα καὶ προσπα-
θοῦν νὰ φωνάξουν εἰς βοήθειαν
καὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ ἐκβάλουν
φωνήν, καὶ διέρχονται στιγμὰς
φρικώδους ἀγωνίας...

Δὲν εἰξεύρομεν ἂν δι' αὐτὴν
τὴν αἰτίαν εἶδεν αὐτὸ τὸ ὄνει-
ρον ὁ Λέων, ἀλλ' εἰξεύρομεν
ὅτι ἦτο πολὺ τεταραγμένος καὶ
καταιδρωμένος, καὶ ἡσθάνετο
τὴν δυσἀρέσκειαν ἐκείνην τὴν
ὁποῖαν αἰσθάνονται ὅσοι πρᾶτ-
τουν κατὰ τὴν κακίαν, διότι τέλος
πάντων εἰς τὸ ὄνειρόν του αὐ-
τὸς πρῶτος ἠθέλησε νὰ βλάψῃ
τὸν δυστυχὴ Χορτοπηδήκτουλα.

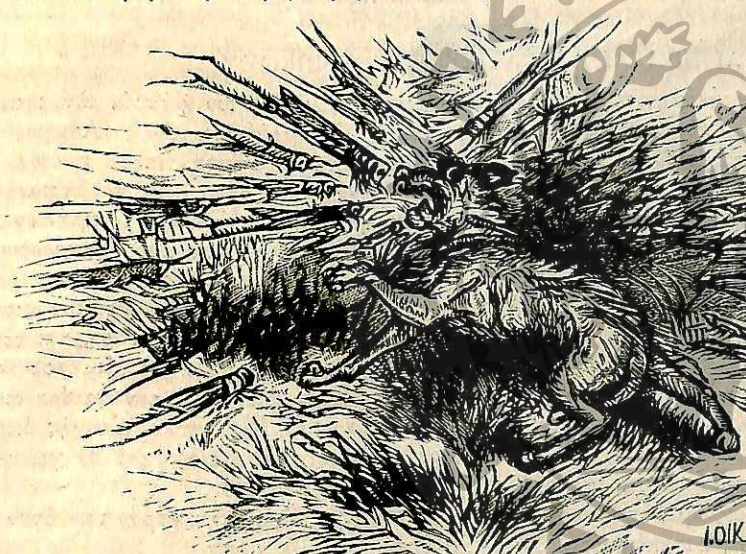
Ἄμα λοιπὸν ἤνοιξε τοὺς ὀ-
φθαλμούς του, ἐσηκώθη, ἐχα-
σμουρήθη καλὰ καλὰ, παρε-
τήρησε μὴπως ἀπὸ τὰς τόσας
χιλιάδας ἀκρίδας, τὰς ὁποῖας
εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του, ἔμεινε
καμμία ἐπὶ κανενὸς τριφυλλίου, ἐμάζευσεν τὴν
οὐράν του καὶ ἔφυγε σιγὰ σιγὰ, στρέφων ἐνίοτε

ἤρχισε νὰ ἀγορεύῃ μὲ ἐνθουσιασμόν

πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ βλέπων μὴ
τοῦ ἐπαληθεύσῃ τὸ ὄνειρον,
διότι διὰ νὰ εἰποῦμε τὴν ἀλή-
θειαν, ὁ Λέων εἶνε γενναῖος, καὶ
ὅταν παλαίῃ μὲ ταῖς γάταις,
ἐκεῖναι ξεύρουν τί παθαίνουν,
ἀλλὰ δὲν τοῦ καλοφαίνονται
μαλώματα μὲ τέτοιους Πηδη-
κτούλιδες, μὲ χιλιάδας μάλι-
στα, ποὺ χώνονται εἰς τοὺς ὀ-
φθαλμούς, εἰς τὸ ῥύγχος, εἰς
τὸ στόμα, εἰς τὰ ὦτα.

Καὶ ὅταν μαζεύνονται ἔξω
ἀπὸ καμμίαν θύραν οἱ σκύλοι
τῆς γειτονίας καὶ διηγοῦνται τὰ
κατορθώματά των: ἄλλος ὅτι ἐ-
κλεψεν ἕνα κόκκαλον ἀπὸ τὸ μα-
γειρεῖον τῆς Κυρᾶ Γεώργαινας,
ἄλλος ὅτι ἐδάγκασε τὸν Σφερ-
δούκλην ποῦ τοῦ ἔρριχνε πέτρας,
καὶ ἄλλος ὅτι ἐγλύτωσε τὴν οἰ-
κίαν τοῦ κυρίου του μὲ τα γαυ-
γίσματά του ἀπὸ τοὺς κλέπτας
ποὺ ἦλθαν νὰ τὸν κλέψουν καὶ
νὰ τὸν σκοτώσουν, διηγεῖται καὶ
ὁ Λέων τὸ ὄνειρόν του, καὶ τό-
σον τρομερὰν ἐντύπωσιν κάμνει
εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς παληκα-
ράδες σκύλους, ὥστε μαζεύνουν
καὶ αὐτοὶ τὴν οὐράν των καὶ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν
τρώγλην των περίφοβοι.

Ὁ Λέων ὤρμησεν εἰς τὸ στίφος τῶν πολεμίων

Ο ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

— Μητέρα, ὁ Νίκος ὅλο μὲ πειράζει, ἡ Ἀγλαία μὲ περιπαίζει, ἡ Εὐτέρπη μοῦ εἶπε ἓνα κακὸν λόγον.

Αὐτὰ λέγει καθ' ἡμέραν ὁ Κώστας πρὸς τὴν μητέρα του· καὶ τὰ λέγει ὅχι διότι πραγματικῶς τὸν πειράζουν, τὸν περιπαίζουν, τοῦ λέγουν κανένα κακὸν λόγον, ἀλλὰ διότι θέλει κάποιον νὰ κατηγορήσῃ, θέλει νὰ τιμωρηθῇ κάποιος, ὃς εἶνε καὶ ἀδελφὴ του, τόσῃ δὲ εὐχαρίστησιν αἰσθάνεται νὰ τοὺς βλέπῃ τιμωρουμένους, ὥστε πολλάκις τοὺς κατηγορεῖ δίχως νὰ κάμουν τίποτε, δηλαδὴ τοὺς συκοφαντεῖ.

Κανεὶς δὲν τὸν ἀγαπᾷ· δὲν ἔχει κανένα, κανένα φίλον, καὶ ὅμως δὲν τὸ ἐννοεῖ ὅτι αὐτὸς εἶνε αἴτιος μὲ τὸ τρομερὸν του ἐλάττωμα!

Μίαν ἡμέραν ὁ Κώστας ἐσχόλασεν εἰς τὰς ἑνδεκα, ὁ δὲ Νίκος θὰ ἤρχετο εἰς τὰς δώδεκα ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Εἶχεν ἤδη ἀρκετὰς ἡμέρας νὰ συκοφαντήσῃ κανένα· ἡ γλῶσσά του τὸν ἔτρωγε· ἤθελε κάτι νὰ εὕρῃ, νὰ κατηγορήσῃ κάποιον ἀλλὰ τί; ποῖον;

Εἰς τὸν δρόμον αὐτὸ ἐσκέπτετο, ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν ἔτρεξεν ἀσθμαίνων εἰς τὴν μητέρα του, φωνάζων:

— Μητέρα, δὲν εἰξεύρεις, ὁ Νίκος ἔφυγε ἀπὸ τὸ μάθημα καὶ ἔκλεψε στραγάλια τοῦ στραγαλατζῆ.

— Τί λέγεις; τῷ ἀπαντᾷ ἡ μήτηρ του μὲ σοβαρότητα.

— Naί, ἔκλεψε στραγάλια.

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΜΗΚΟΥ

Ὁ Μιμήκος εἶνε μικρὸς ἀκόμη, τοῦ λείπουν δύο μῆνες διὰ νὰ γείνῃ ἐξ ἐτῶν καὶ ὅμως εἶνε εἰς τὴν πρώτην τάξιν, μάλιστα τώρα ἅμα γείνουν αἱ ἐξετάσεις θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν δευτέραν τάξιν.

Αἱ ἐξετάσεις! ποτέ του ἕως τώρα ἀκόμη δὲν ἔδωκεν ἐξετάσεις κ' ἔχει ἓνα φόβον, ἓνα φόβον! τὰ εἰξεύρει τὰ μαθήματά του καλὰ, ἀλλὰ φοβεῖται μήπως μέσα εἰς τόσον πλῆθος τὰ χάσῃ καὶ δὲν εἰξεύρῃ τί νὰ πῇ.

Ὡ! νὰ! εἶπον δύο ἄλλα παιδιά, τώρα εἶνε ἡ σειρά του, θὰ εἴπῃ ἱερὰν Ἱστορίαν, τὸν Ἰακώβ· κυττάζει μίαν καλὰ καλὰ τὴν μηχανή του ἡ ὁποία κάθεται ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἀρχίζει μ' ἓνα θάρρος ποῦ ὅλοι τὸν παρατηροῦν καὶ χαμογελοῦν.

— Εὐγε, εὐγε! φωνάζουν, ἅμα ἐτελείωσε τὸ μάθημά του, καὶ ὁ Μιμήκος κατακόκκινος, ὅχι ἀπὸ ἐντροπὴν ἀλλ' ἀπὸ χαράν, τρέχει εἰς τὴν

— Καὶ τώρα ποῦ εἶνε; τῷ λέγει ἡ μήτηρ μὴ πιστεύουσα μὲν, ἀλλ' ἀρχίζουσα ν' ἀνησυχεῖ.

— Τώρα; λέγει ὁ Κώστας μὴ εἰξεύρων τί νὰ εἴπῃ, τώρα τὸν ἐπῆγεν ὁ στραγαλατζῆς εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Εἰς τὴν ἀστυνομίαν; φωνάζει ἡ μήτηρ του· ἂ! δυστυχία μου.

Καὶ ἀμέσως στέλλει τὸν ὑπηρέτην νὰ φωνάξῃ τὸν πατέρα τοῦ Κώστα, καὶ ἐνδύεται κ' ἐκείνη νὰ τρέξουν νὰ ἰδοῦν, τί ἐγείνεν ὁ Νίκος.

Ὁ Κώστας βλέπων ὅτι τὸ πρᾶγμα γίνεται σοβαρὸν ἤρχισε ν' ἀνησυχεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ πατήρ του ἦλθε γρήγορα ἀπὸ τὸ κατάστημα τετραγμένος, μὴ πιστεύων ὅτι ὁ Νίκος ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοιοῦτο πρᾶγμα.

Οἱ δύο σύζυγοι ἤρχιζον ἤδη νὰ καταβαίνωσι τὴν κλίμακα ὅτε βλέπουσι τὸν Νίκον ἐπανερχόμενον ἡσυχά ἡσυχά μὲ τὴν σάκκαν ἐπ' ὤμων.

— Τί; ἔκλεψες στραγάλια;

— Σ' ἐπῆγαν 'ς τὴν Ἀστυνομίαν;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Σχολεῖον, ἀπαντᾷ ἡσυχῶς ὁ Νίκος μὴ ἐννοῶν τί συμβαίνει.

Ὅταν ἔμαθαν τί συνέβη, ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνησυχία προῆλθεν δίχως αἰτίαν ἀπὸ τὴν συκοφαντίαν τοῦ Κώστα, ὁ πατήρ του ὁ ὁποῖος ποτέ του δὲν τὸν ἔδειρε, ἐκείνην τὴν ἡμέραν τοῦ ἔδωκε ἓνα ξύλο ποῦ δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃ ὀργήγορα.

Τρεῖς δὲ ἡμέρας τοῦ ἔδιδε μόνον ξηρὸ ψωμί.

Ὅστις εἶνε περίεργος ὥς ἐρώτησεν τὸν Κώσταν τί ἰδεάν ἔχει τώρα περὶ τῶν συκοφαντῶν.

ἀγκάλῃν τῆς μαῖας του ἡ ὁποία τὸν καταφιλεῖ.

Ἀκόμη δύο μαθήματα ἔχει: Ἀνάγνωσιν καὶ Ἀριθμητικήν, κ' ἔπειτα τίποτε πλέον· ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν φοβεῖται· τώρα περιμένει μὲ ἀνυπομονησίαν πότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του.

Ἦλθε καὶ πάλιν, εἶπε καὶ Ἀνάγνωσιν.

Εἶπε καὶ Ἀριθμητικήν.

Καὶ ὁ διδάσκαλός του βλέπει εὐχαριστημένος καὶ ὅλοι ἐρωτοῦν τὸ ὄνομά του, καὶ τὸν θωπεύουν. Ὡ! τί εὐτυχὴς εἶνε ὁ Μιμήκος βλέπων εὐχαριστημένους ἀπὸ αὐτὸν τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του! Εἶνε πολὺ εὐτυχὴς διότι τῷ εἶπον ὅτι εἶνε καλὸ παιδί, καὶ θὰ γείνῃ μίαν ἡμέραν καλὸς ἄνθρωπος.

Φαντασθῆτε πλέον τὴν χαράν του ὅταν εἶδεν ὅτι ἐπῆρε καὶ Ἀρίστα.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Βραβεύεις κατὰ τὸν Ε' Διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως»

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΚΤΟΣ

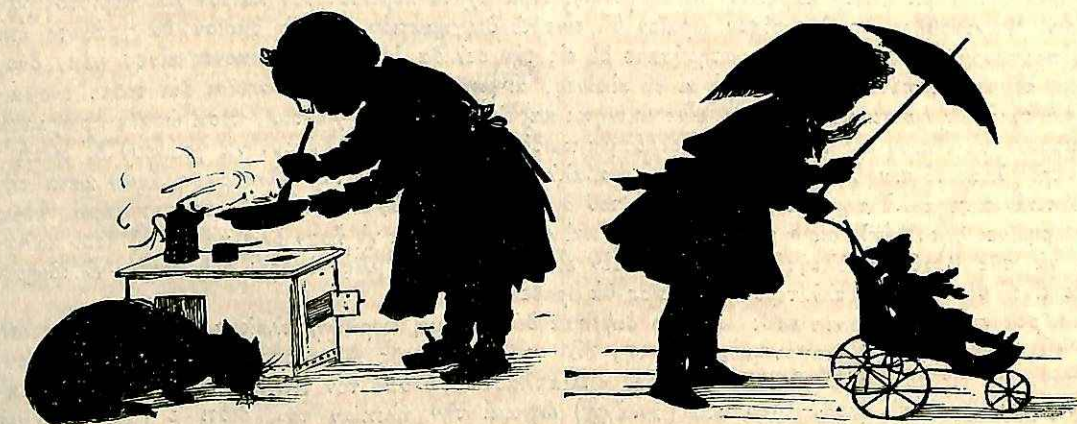
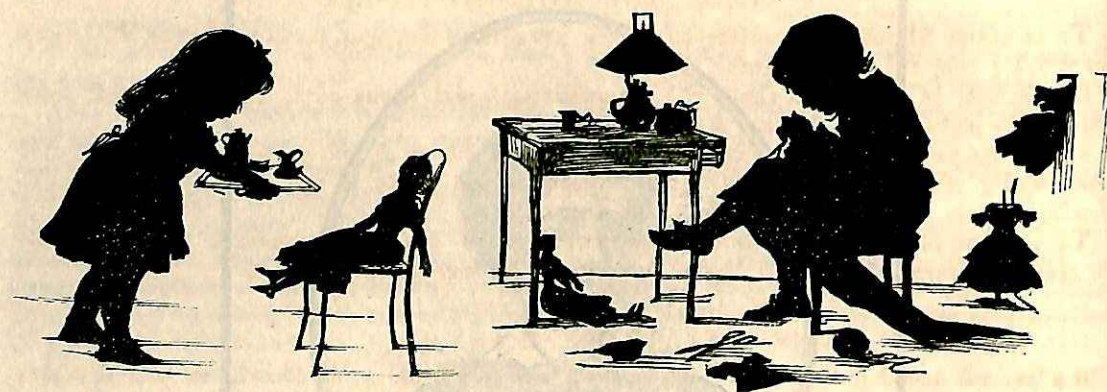
ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν σελίδι 108 ἐξ σκιαγραφημάτων

Καὶ πάλιν, μικροὶ μας φίλοι, σᾶς προσκαλεῖ ἡ «Διαπλάσις» εἰς διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος. Τώρα πλέον παρήλθον αἱ ἐξετάσεις, τώρα ἔχετε περισσότερον καιρὸν καὶ περισσότεραν ἄνεσιν. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσον ὥραϊον θὰ εἶνε τὸ διηγηματίον σας τὸ ὁποῖον θὰ γράψετε ἐπὶ τῶν προτεινομένων εἰκόνων. Παρατηρήσατε δὲ εἰς τὴν σελίδα 108 πόσαι εἰκόνες εἶνε: μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ! Αὐταὶ αἱ ἕξ εἰκόνες, αἱ μαῦραι εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦτο ὀνομάζονται σκιαγραφήματα καὶ αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀκίνητοι καὶ ἄφωνοι ἐπὶ τοῦ χάρτου, πόσα ὥραϊα πρᾶγματα εἰμποροῦν νὰ εἴπουν εἰς τὰ εὐφυῆ καὶ φιλότιμα παιδιά τὰ ὁποῖα θὰ θελήσουν νὰ γράψουν δι' αὐτάς! Ἐμπρὸς λοιπὸν! σκεφθῆτε καὶ γράψατε, μεταβάλλοντες τὴν σειράν τῶν σκιαγραφημάτων κατὰ τὴν ἀρέσκειάν σας, ἀλλὰ τηροῦντες τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ τοὺς ὁποῖους βλέπετε κατωτέρω. Πῶς τὸ περιμένει ἡ «Διαπλάσις» τὸ διηγηματίον σας καὶ πόσον ἐπεθύμει νὰ ᾔσων ὅλα καλὰ, ἕξ ἴσου καλὰ, διὰ νὰ σᾶς βραβεύσῃ ὅλους! Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν, θὰ μᾶς εἰπῇτε· αἱ! λοιπὸν νὰ ἴδωμεν τότε τίνας θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον καὶ ποῖος θὰ βραβευθῇ.

Ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ: α') Τὸ διηγηματίον δέον νὰ μὴ περιέχῃ πλείονας τῶν 800 λέξεων. β') νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς 25^{ης} τοῦ προσεχοῦς Αὐγούστου. γ') νὰ φέρῃ τίτλον: Ἀπάντησις εἰς τὸν ἕκτον διαγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως», ὑπὸ τὸν τίτλον δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν ἔχῃ) ὥς καὶ τὴν ἡλικίαν του, διότι δ') μόνον οἱ μὴ ὑπερβάντες τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν δύνανται νὰ συμμετάσχωσι τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου θὰ δημοσιευθῇ τὸ βραβευθησόμενον διηγηματίον καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ γράψαντος αὐτό, ἂν μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν του. Τὰ δύο δευτερεύοντα θὰ ἐπαινεθῶσι, θὰ τύχωσι δ' εὐφήμου μνείας ὅσα θὰ κριθῶσι ἄξια αὐτῆς.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

("Ιδε σελίδα 107).

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΛΕΟΥ-ΡΟΥΪ-ΦΟ-ΤΣΙ-ΛΙΝ

Τὸ ἐν σελίδι 81 τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου κινεζικὸν διήγημα μεταφράζεται Ἑλληνιστὶ ἐὰν ἡ σελὶς τεθῇ πρὸ τοῦ καθρέπτου.

Οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» ἀνέγνωσαν αὐτό, τινὲς δὲ καὶ μᾶς ἀπέστειλαν τὴν μετάφρασιν ἔχουσαν ὡς ἑξῆς:

«Μίαν ἡμέραν ἕνας κινέζος ἐπήγαινε εἰς τὸ Πεκίνον διὰ νὰ ἀγοράσῃ ἕνα κινέζικο βραχί. Δύο διακονιάριδες τὸν πιάνουν καὶ τοῦ κλέπτουν τὸ ὀρολόγι καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ ὄλα. Ὁ κινέζος ἀπηλπισμένος ἔπεσεν εἰς τὰ χόρτα ὅπου τοῦ ἤλθε ἀποπληξία».

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀποστειλάντων ἡμῖν τὴν μετάφρασιν δημοσιεύομεν μεταξὺ τῶν λυτῶν τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἀπὸ τῶν ὁποίων διακρίνονται διὰ παχειῶν ἄνω στιγμῶν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μήτηρ τοῦ μικροῦ Παύλου τὸν ἐξετάζει Πραγματογνωσίαν περὶ τοῦ βοός.

— Τί πρᾶγμα Παῦλε μᾶς διδαι: κρέας, γάλα, βούτυρον κτλ.

Ὁ Παῦλος ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον ἀπήντησε:

— Ὁ μπαμπᾶς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Τζάκ.

— Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος, ἔλεγε προχθὲς ὁ Μιχάλης εἰς τὴν μητέρα του, ὅτι τὸ φεγγάρι δὲν ἔχει ἐπάνω ἀνθρώπους.

— Εἶσαι βέβαιος; καὶ πῶς;

— Νὰ ἂν εἶχε ἀνθρώπους τὸ φεγγάρι, ὅταν μικραῖνη δὲν θὰ ἔχωρῴσαν πειὰ ἐπάνω του οἱ ἄνθρωποι καὶ θὰ κρημνίζονταν εἰς τὴν γῆ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.

Ὁ Ἀναστάσης εἶνε ἀσθενής· ἡ μήτηρ του προσκαλεῖ τὸν ἱατρόν, ὁ δὲ ἱατρός λέγει εἰς τὸν Ἀναστά-

σην ὅτι θ' ἀποθάνῃ, ἂν δὲν πῇ τὰ ἱατρικὰ ὅσα θὰ τοῦ δώσῃ.

Τοῦ Ἀναστάση δὲν τοῦ ἀρέσουν διόλου τὰ ἱατρικά, καὶ δὲν πίνει οὔτε σταλιά.

Τὸ ἑσπέρας ἔρχεται πάλιν ὁ ἱατρός καὶ ὁ Ἀναστάσης ἀκούων τὰ βήματά του:

— Μὴ ἔρχεσαι μέσα, γιατρέ, τοῦ φωνάζει· ἐγὼ τώρα πλεῖα πέθανα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Γραίας Δρυός.

Ὁ Μιμηκος ἐπήγαινε φαγητὸν εἰς τὸν πατέρα του ὁ ὁποῖος εἶνε λεπτοεργός. Εἰς τὸν δρόμον ὁ λαίμαργος Μιμηκος ἔφαγεν ὅλον τὸ κρέας καὶ ἀφήκε μόνον τὸν ζωμόν.

Ὅταν ὁ πατήρ του ἤνοιξε τὴν μικρὰν χύτραν:

— Ποῦ εἶνε τὸ κρέας; τὸν ἐρωτᾷ.

— Συγχώρησέ με, πατέρα! μοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὰς χεῖράς μου ἡ χύτρα καὶ ἐχύθη ὅλο τὸ φαγί, καὶ ἐγὼ μόνον τὸ ζουμί εἰμ' ὀρεσά καὶ ἐμάζευσα!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σπινθῆρος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ εὐρεθοῦν μεταξὺ τῶν φίλων μου καὶ μερικοὶ γνωρίζοντες τὰ κινεζικά; Καὶ μερικοὶ μόνον εὐρέθησαν; Ἐνα σωρὸ! καὶ θὰ τὰ ἴδῃτε τὰ ὀνόματά των μεταξὺ τῶν λυτῶν. Δὲν εἶνε περίεργον ὅμως, μικρουλάκια μου, ὅτι ὅλοι εἴχετε ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν καθηγητὴν ποῦ σᾶς τὰ ἐδίδασκε, τὸν κύριον Καθρέπτην; Τὶ καλὸς καθηγητής! αἶ; εἰς τὴν στιγμὴν σὲ τὰ μανθάνει τὰ κινεζικά· καὶ ἔπειτα τὰ λέγουν τόσοι δύσκολα καὶ λέγουν δύσκολα σὰν κινέζικα. Ποῦ νὰ ἤξεύρατε ὅμως ὅτι μερικοὶ καταγοητευθέντες ἀπὸ τὴν γνωρίμιαν τοῦ κ. Λέου-ΡουΪ-Φο-Τσι-Λιν καὶ αἰσθανόμενοι μεγάλην συμπάθειαν διὰ τὴν συμφορὰν του ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν ἕνα ταξιδάκι ἕως τὴν Κίνα πρὸς ἐντάμωσίν του καὶ παρηγορίαν του. Τὶ δουλειαὶς μᾶς εὐγαλε εἰς τὸ μέσον αὐτὸς ὁ κύριος Λέου-ΡουΪ-Φο-Τσι-Λιν μὲ τὸ μακρὸν τοῦ ὀνόμα;

Ἡ Φωτοβόλος Ἀκτίς ὅμως δὲν ἀποφασίζει νὰ πάγῃ εἰς τὴν Κίνα, στέλλει μόνον τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς πρὸς τὸν κ. Λέου-ΡουΪ-Φο-Τσι-Λιν. Ὁ καύμενος ἐσώθη μὲν ἀπὸ τὴν ἀποπληξίαν, ἀλλὰ ὑποφέρει πολὺ ἀκόμη· φαντασθῆτε πόσον θὰ χαρῇ ὅταν μάθῃ τὸ πόσον περὶ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον σας, τὸ ὅποιον μὲ συγκινεῖ καὶ ἐμὲ μέχρι δακρύων.

Ἡ Φωτοβόλος Ἀκτίς ὅμως δὲν ἀποφασίζει νὰ πάγῃ εἰς τὴν Κίνα, στέλλει μόνον τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς πρὸς τὸν κ. Λέου-ΡουΪ-Φο-Τσι-Λιν. Ὁ καύμενος ἐσώθη μὲν ἀπὸ τὴν ἀποπληξίαν, ἀλλὰ ὑποφέρει πολὺ ἀκόμη· φαντασθῆτε πόσον θὰ χαρῇ ὅταν μάθῃ τὸ πόσον περὶ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον σας, τὸ ὅποιον μὲ συγκινεῖ καὶ ἐμὲ μέχρι δακρύων.

Ἡ Φωτοβόλος Ἀκτίς ὅμως δὲν ἀποφασίζει νὰ πάγῃ εἰς τὴν Κίνα, στέλλει μόνον τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς πρὸς τὸν κ. Λέου-ΡουΪ-Φο-Τσι-Λιν. Ὁ καύμενος ἐσώθη μὲν ἀπὸ τὴν ἀποπληξίαν, ἀλλὰ ὑποφέρει πολὺ ἀκόμη· φαντασθῆτε πόσον θὰ χαρῇ ὅταν μάθῃ τὸ πόσον περὶ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον σας, τὸ ὅποιον μὲ συγκινεῖ καὶ ἐμὲ μέχρι δακρύων.

Ζιζιμπάμπονλα, σοὶ θλίβω θερμῶς τὴν χεῖρα καὶ χειροκροτῶ τὴν ἀπόφασίν σου. Λάβε ἀκόμη ὀλίγον θάρρος λοιπὸν καὶ γράψον καὶ σὺ ἀπάντησιν εἰς τὸν διαγωνισμόν τὸν ὁποῖον προτείνω σήμερον.

Συλλογίζομαι ἀπὸ τώρα πόσοι καὶ πόσοι θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸν τὸν διαγωνισμόν ἕνεκα τῶν διακοπῶν καὶ μοῦ ἔρχεται νὰ φωνάξω, νὰ τραγουδήσω νὰ πηδήσω ἀπὸ τὴν χαράν μου.

Ὁ δικταετής Μελαχρινὸς διὰ νὰ μεταφράσῃ τὸ κινεζικὸν διήγημα ἐμποδίσθη, λέγει, ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν Κυριακὴν. Ἄ! πολὺ λυποῦμαι φίλε μου. Χόρεψε, κυρὰ Μαργιῶ, καὶ ἔχε καὶ ἔννοια τοῦ σπινθηροῦ, λέγει ἡ ποροιμία. Τώρα ἐρωτήσων τὸν πνευματικόν τι πρέπει νὰ κάμῃς διὰ νὰ συγχωρηθῇς καὶ πρόσφερε τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν καλὴν μητέρα σου.

Καὶ διατὶ δὲν μοὶ τὸ ἔγραψες ὅτι ἡσθένουν τὰ δύο μικρά σου ἀδελφάκια, Κυρὰ Ἀννα καὶ Κυρὰ Μαργιῶ; ἐγὼ ἡ ὁποία τόσοι πολλοὶ ἀγαπῶ τὰ ἀδελφάκια τῶν φίλων μου ἔπρεπε νὰ τὸ μάθω εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας. Φίλῃσέ τα τώρα ἐκ μέρους μου καὶ εἶπε νὰ μὴ ἀρρωστήσουν πλέον εἰς τὸ ἐξῆς!

Ὁ Μικρὸς Διάβολος ταξιδεύει κάμνει τὸν κύκλον τῆς Πελοποννήσου μετὰ τῆς οἰκογενείας του, μοὶ γρά-

φει ο *Ραταπλάν*. Νά ιδούμε, κρατεί ημερολόγιον τοῦ ταξιδίου του; καὶ θά μοι στείλῃ ν' ἀναγνώσω καὶ ἐγὼ τὰς ἐντυπώσεις του;

Ὡς πρωτόπαιρος ἡ *Πρωτόπαιρος Μέλισσα* ἐλησμονήσῃ νὰ ὑπογράψῃ τὰς λύσεις της καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὴ δημοσιευθῇ τὸ ὄνομά της μεταξὺ τῶν λυτῶν, ἀν κατὰ τύχην δὲν ἀνεγνώριζα τὸ γράψιμόν της. Τὸ αὐτὸ ὅμως κάμνουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὅχι πρωτόπαιροι πλὴν ἄλλ' ἀρχαῖοι φίλοι μου καὶ μὲ θέτουν εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, διότι μὲ ἀναγκάζουν νὰ μὴ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὰς λύσεις των, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω τίνας εἶνε, καὶ δὲν τοὺς ἐπιπλήττω κάθε ὥραν καὶ στιγμὴν. Καὶ τὸ μὲν καὶ τὸ δὲ εἶνε πολὺ δυσάρεστα δι' ἐμὲ καὶ εἰς σὰς βεβαίως οὐκ ὀλίγην προξενοῦν λύπην. Ἐστὲ λοιπὸν προσεκτικώτεροι, ἀγαπητοὶ μου, πολὺ σὰς παρακαλῶ.

Ἐπίσης παρακαλῶ καὶ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ὑπογράφουν ἐνίοτε μόνον μὲ τὸ ψευδώνυμόν των, νὰ μὴ λησμονῶσι νὰ γράψωσι καὶ τὸ ἀληθές των ὄνομα. Δὲν τὸ εἶπον πολλὰκις, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ λαμβάνω ὑπ' ὄψιν τὰ στελλόμενα μόνον μὲ ψευδώνυμον; Ἰδοὺ καὶ σήμερον πάλιν ἀναγκάζομαι ν' ἀφήσω κατὰ μέρος περισσοτέρας ἀπὸ 40 ἐπιστολάς διὰ τὴν αἰτίαν αὐτήν. Ποῖος λοιπὸν πταίει;

Τί εὐγενὴς φίλος εἶνε ὁ *Τῆριπετης Ἰέραξ*! ὀλονὲν μοι συνιστᾷ νέους φίλους.

Τί πρέπει νὰ κάμῃς διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία σου εἰς τὴν *Διάπλασιν*; ἐρωτᾷς, φίλε *Ἀραπάκ*; Πρῶτον πρέπει νὰ βραβευθῇς εἰς τὸν διαγωνισμόν καὶ δεύτερον, ἀφοῦ βραβευθῇς, νὰ μοι στείλῃς τὴν φωτογραφίαν σου. Αὐτὰ τὰ δύο ἀπαιτοῦνται μόνον. Τὴν φωτογραφίαν σου ὅμως δύνασαι, ἐάν εὐαρεστήσῃς, νὰ μοι τὴν στείλῃς καὶ πρὶν βραβευθῇς διὰ νὰ τὴν ἔχω εἰς τὸ λευκώμα μου ὅπως ἔχω καὶ πλείστον ἄλλων φίλων μου.

Φίλησέ μου τὴν μικρὰν ἀδελφὴν σου, *Μικρὰ Πεταλούδα*, ἀφοῦ τὸσον πολὺ ἐκτιμᾷ τὰ ὠραῖα πράγματα θὰ εἴπῃ πῶς ἔχει καλαισθησίαν αὐτὸ τὸ κοράσιον. Εὐγὲ της!

Νὰ μοι γράψῃς λοιπὸν συχνὰ τώρα, *Νέε Κομήτα*. Τὰ αἰνίγματά σου δὲν ἦσαν δημοσιεύσιμα· στείλόν μοι ἄλλα.

Ἐπίσης καὶ ὅσοι ἄλλοι μοι ἔστειλαν πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ δὲν τὰς ἐδημοσίευσαν ἄς μοι στείλουν ἄλλας, διότι αὐταὶ δὲν ἐκρίθησαν κατάλληλοι νὰ δημοσιευθῶσι.

Καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ καὶ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἀνέγνων τὴν ὥραν ἐπιστολὴν σου, φίλη *Καδμεία*, καὶ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ λαμβάνω συχνὰ παρομοίαν εὐχαρίστησιν.

Διατὶ, ἀγαπητὴ μου *Ερυθρὰ Ἰασπις*, μοι λέγεις τόσον πικρὸς λόγους οἱ ὅποιοι μὲ λυποῦν κατάκαρδα; Ἐγὼ ὅλους μου τοὺς φίλους τοὺς ἀγαπῶ ἐξίσου· πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ κάμω προτιμήσεις; Ὅταν ἔλαβον τὴν πρώτην σου ἐπιστολὴν ἦτο ὑπὸ τὰ πιεστήρια τὸ φύλλον τοῦ ἱουλίου. Αὐτὸ εἶνε! Ἀλλ' εἴσαι φαίνεται ὀλίγον εὐερέθιστος καὶ δι' αὐτὸ εἶσαι καὶ *ερυθρά*, ὑποθέτω.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ μ' ἐρωτήσῃς ἂν δύνασαι καὶ σὺ νὰ μοι γράψῃς καὶ ἂν θὰ σοι ἀπαντῶ, μικρούλα μου *Ἐλένη*; Δὲν εἰσφέρεις ὅτι ἡ μόνη μου εὐχαρίστησις εἶνε νὰ λαμβάνω ἐπιστολάς ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου φίλους καὶ νὰ τὰς ἀπαντῶ; Βεβαίως! ὅλοι οἱ φίλοι μου, ἀκούεις; ὅλοι δύναται νὰ μοι γράσουν, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκωνται καὶ ὅσοι μικροὶ καὶ ἂν εἶνε· ὅσοι μάλιστα

λίστα εἶνε πολὺ μικροί, ὅπως σὺ, καὶ δὲν δύναται νὰ μοι γράσουν μὲ τὴν ἰδικήν των χεῖρα, τοῖς ἐπιτρέπω νὰ μοι γράσουν μὲ τὴν χεῖρα τῆς μαμᾶς των, ἢ τοῦ μπαμπᾶ των, ἢ τῶν μεγαλύτερων ἀδελφῶν των.

Ερωτήσεις, πληροφορίαι, ἀσπασμοί, προσηρήσεις: Ἡ *Κυανὴ Χρυσάλλις* ἀσπάζεται τὴν *Μικροῦλαν Τραλαῖα*, τὴν *Μικρὰν Σεισουρήθραν* καὶ *Πρωϊνὴν Αὔραν*, ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς μικρᾶς *Πεταλούδας*, *Ἀιδας*, καὶ *Ζεφυρίου Αὔρας*.—Τὰ αὐτὰ διαβιάζω ἀπὸ τὸν *Ραταπλάν* πρὸς τὴν *Σφήκαν* καὶ τὸν *Ἀρτανιάν*, ἀπὸ τὸν *Ὀδυσσεά* τὸν *Λαερτιάδην* πρὸς τὴν *Κίρκην*, ἀπὸ τὸν *Νέον Κομήτην* πρὸς τὴν *Μικρὰν Σεισουρήθραν*, ἀπὸ τὸν *Μικρὸν Καπουκίνον* πρὸς τὸν *Ἀπόλλωνα* τὸν *Μουσαγέτην*, καὶ ἀπὸ τὸν *Ἕλληνα* τοῦ *Ὀλύμπου* πρὸς τὸν *Ἀετιδέα* τὸν *Μελανῶν Αἰθῶν* καὶ τὸν *Ἀσπροποταμίτην* (Καλὴ τί γίνεταί αὐτὸς ὁ *Ἀσπροποταμίτης*);—Ἡ *Μικρὰ Πεταλούδα* προσφέρει τὰς προσηρήσεις της πρὸς τὴν *Σφήκαν* καὶ τὴν *Μικρὰν Σεισουρήθραν*, τοὺς ἀσπασμούς της δὲ τῇ *Τσάτσα Γελαστή*, τῇ *Ἀκανθιδίᾳ* καὶ τῇ *Συλλογιμένῳ*, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς *Μουστωτίδος*, *Ἀμαρυλλίδος* καὶ *Μικρούλας Τίποτε* (Πάρα πολλὰ μοι ζητεῖς, *Μικρὰ Πεταλούδα*· ἐάν ὅλοι ζητήσουν ἀπὸ τόσα θὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παύσω διαβιάζουσα τὰς παραγγελίας σας. Αὐτὸ τὸ λέγω δι' ὅλους τοὺς φίλους μου ὅσοι συνειθίζουσιν νὰ μὲ ἐπιφορτίζουσιν μὲ πολλὰς παραγγελίας καὶ ἐρωτήσεις).—Τὸ *Ἀνθόστρωτον Δάσος* καὶ τὸ *Κρίνον* τοῦ *Ἀγροῦ* προσφέρουσιν τὰς προσηρήσεις των τῇ *Μικρᾷ Ἐλάφῳ*, τῇ *Πανσελήνῳ* καὶ τῇ *Σφήκᾳ*· ἐπίσης ἡ *Ἀθῶν* τοῦ *Δάσους* πρὸς τὴν *Κυανὴν Χρυσάλλιν*, *Ἐσπερον* καὶ *Μικρὸν Καπουκίνον*, ὧν ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ καὶ τὸ ὄνομα.—Ὁ *Μέγας Ναπολέων Βοναπάρτης* ἀσπάζεται τὸν *Ἀρτανιάν*, ὁμοίως ἡ *Καδμεία* τὴν *Σφίγγα* τῶν *Θηβῶν*, ὁ *Παῖς* τοῦ *Πίνδου* τὸ *Βόρειον Σέλας*, ἡ *Ροδόχρους Μηλέα* τὴν *Μικρὰν Διαβολίαν*, ὁ *Ἀρτανιάν* τὸν *Φραγκλίνον* καὶ ἡ *Ἀθῶα Περιστερὰ* τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ τὴν *Μουστωτίδα* ὧν ἐπιθυμεῖ τὴν φίλιαν.—Ὁ *Γαλαξίας* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ *Μικροῦ Καπουκίνου* καὶ *Μικροῦ Σεισουρήθρου*.—Ἡ *Ἀαίλαψ* ἀντιχαιρετίζει τὴν *Μικρὰν Ἐλαφον* καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν γνωρίσῃ.—*Ἀντασπάζοντα* ὁ *Πετενὸς* ὁ *Κορκοράν* καὶ τὸ *Εὐσμον* *Ἄνθος* τὴν *Μικρὰν Πεταλούδαν*, ἡ *Τσάτσα Γελαστή* τὴν *Πρωτόπαιρον Μέλισσαν* καὶ ἡ *Μικρούλα Τραλαῖα* τὴν *Μικρὰν Ἐλαφον*.—Ὁ *Πολύστρωτος* κατοικῶν καὶ αὐτὸς παρὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ *Βοσπόρου* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ *Ἀετιδέως* τῶν *Μελανῶν Αἰθῶν*.—Ἡ *Ζεφύριος Αὔρα* λέγει τῇ *θαλασσῇ Αὔρᾳ* καὶ τῇ *Ἀετιδεῖ* τῶν *Μελανῶν Αἰθῶν* ὅτι ὀνομάζεται *Ἐλμείνα* καὶ ἐπιθυμεῖ ἐπίσης τὴν φίλιαν των.—Ἡ *Μικρὰ Σεισουρήθρα* συγχαίρει τῇ *Σπουργίτῃ* τῇ *Ἀθηναίῳ*, πρὸς δὲ τὴν *Σφήκα* λέγει ὅτι εἶνε πολὺ περιεργὴ νὰ βέλῃ νὰ μάθῃ, ἂν θὰ τῆς πονῇ ἡ γλώσσα ὅταν πλέον θὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν κοιλίαν της ἐκείνη· ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Ξανθὴν Ἀγράμπελιν* πῶς ἐμεγαλύνετο ἡ δουλειὰ της; δὲν ἤξευρε τάχα ὅτι εἶνε τόσον ἀδύνατον φυτὸν ὥστε μόλις μίαν σφήκα ἡμπορεῖ νὰ βαστάξῃ εἰς τοὺς κλώνας της ὅχι ὅμως καὶ μίαν *σεισουρήθραν* ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε ἡ *σεισουρήθρα*; Ἡ *Διάπλασις* συγχαίρει ἀπὸ καρδίας πάντας τοὺς ἐπιτυχόντας εἰς τὰς ἐξετάσεις των φίλους της, ἀσπάζεται δὲ τὸν *Ἀνάποδον*, *Ποικιλανθίδα*, *Γαλαξίαν*, *Λαίλαπα*, *Μωϋσῆν Ἰσραήλ*, *Ἀετιδέα* τῶν *Μελανῶν Αἰθῶν*, *Ἀθῶαν Περιστερὰν* *Μουστωτίδα* καὶ *Σίαν Ἀαπτον*, *Παλῦστορα* κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

98. Ἑλληνοσύμφωνον: Ἀ·ο·υ·ό·ε·ο·—ἀ·ό·ε·υ·ε—ἀ·α·ι·η·ι·—ο·ο·—ι·α·—ι·α·—ω·—ω·ω·—ω·—ι·α·—α·ι·ο·—ε·ε·υ·δ·ν—δ·οίω·—α·ι·—α·—ε·η·—η·—ε·—ω·—ι·ο·—α·—ω·—ι·α·—α·—α·α·ι·η·—ι·α·—ω·—α·—υ·ω·—η·—ι·α·.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Τσάτσας Γελαστής*.

99. Συλλαβόγριφος: Τὸ πρῶτόν μου εἶνε φωνήεν τὸ δεύτερόν μου δὲν εἶνε γενική, τὸ σύνολόν μου εἶνε ἡπειρος.

Ἐστάλη ὑπὸ *Κ. Σ. Αἰαλίου*.

100. Συλλαβόγριφος: Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου πρόθεσις, τὸ σύνολόν μου ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ *Ὀδυσσεὺς τοῦ Λαερτιάδου*.

101. Συλλαβόγριφος: Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου γράμμα, τὸ σύνολόν μου πρόθεσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Ἐλάφου τῶν Δασῶν*.

102. Συλλαβόγριφος: Τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου γράμμα, τὸ τρίτον μου γράμμα, τὸ τέταρτόν μου γράμμα, τὸ πέμπτόν μου γράμμα (ὑποθέτω ὅτι ἂν εἶχα καὶ ἄλλα, θὰ ἦσαν γράμματα καὶ αὐτά). Τὸ σύνολόν μου εἶνε βασιλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ *Ἀγγελίου Λαμπροπούλου*.

103. Λεξιγριφος.

Ἥμην πόλις τὴν ὅποίαν ὅταν τὴν ὀξυτονίσῃς καὶ οἱ ποντικοὶ τὴν τρώγουν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Ποικιλανθίδος*.

104. Λεξιγριφος.

Σοὺ εἶμαι ἀπαραίτητον ὅταν λαίμον δὲν ἔχω ἄλλ' ὅταν εἶμι ὀλόκληρον ἔχω πνοὴν καὶ τρέχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ *Μέλανος Ἀετοῦ*.

105. Λεξιγριφος. Μὲ τὴν κεφαλὴν εἶμαι κάτοικος νήσου, ἄνευ κεφαλῆς μὲ εὐρίσκεις εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Ἀγροδιαιτοῦ Ἀηδόνας*.

106. Λεξιγριφος. Ποία νήσος ἀποκεφαλιζομένη καὶ ὀξυτονουμένη δύναται νὰ κινήσῃ μηχανάς;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Πανσελήνου*.

107. Λεξιγριφος. Ἄνευ κεφαλῆς καὶ μὲ τόνον εἰς τὴν λήγουσαν εὐρίσκομαι εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ

εἰς ὅλα τὰ χωρία, μὲ κεφαλὴν εὐρίσκομαι μεταξὺ τῶν νήσων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Ἀριέττας Ἀργίνης*.

108. Ἐρώτησις. Ποῖον πρᾶγμα οὐδένα φοβεῖται πλὴν τοῦ ὕδατος;

109. Ἐρώτησις. Ποῖον πρᾶγμα εὐρίσκει τὴν ζωὴν του εἰς τὸν τάφον του;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Ζεφυρίου Αὔρας*.

110. Ἐρώτησις. Ποῖον γνωμικὸν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ γόνυ ἀντὶ θῶς;

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν *Χαρίτων τοῦ Θεοῦ*.

111. Λογοπαίγνιον: Πόσας ὥρας ἔχει τὸ ἔτος;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Ἀπτείου Νίκης*.

112. Λογοπαίγνιον. Μία καλόγρινα δὲν ἐφόρεσε ποτὲ ράσον, οὕτε ἐπάτησε εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τὴν εἰ-
ξεύρετε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Μικρᾶς Σεισουρήθρας*.

113. Λογοπαίγνιον: Ποῖος ἄγιος ἐνασχολεῖται εἰς τὰ γράμματα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ *Κορυδαλοῦ*.

114. Λογοπαίγνιον: Ποῖα ζῶα εἶνε μεγάλα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ *Βορείου Σέλαος*.

115. Λογοπαίγνιον: Ποῖον νησίον δὲν εὐρίσκειται εἰς τὴν θάλασσαν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς *Μικρᾶς Πεταλούδας*.

ΛΥΣΕΙΣ

81. Τὸ νὰ κόπτης παρόντων τῶν φίλων τοὺς ὄνυχας, ἢ νὰ τρώγῃς τὰ ἐξέχοντα αὐτῶν μέρη μὲ τοὺς ὀδόντας καθ' ὑπερβολὴν εἶνε μυσαρόν. — **82.** Προσ-
κεφάλαιον. — **83.** Συλλαβή. — **84.** Σημαία. — **85.** Σιωπή. — **86.** Μπακαλάρος. — **87.** Πελατεία—πλα-
τεῖα. — **88.** Ἄρκτος, ἄρκτος. — **89.** Ὀρνις καὶ φόν. — **90.** Τὰ ὦτα. — **91.** Ἡ καρδιά. — **92.** Τὸ πιπέρι. — **93.** Ἡ Κίνα (ἐπωνομαζομένη καὶ Οὐράνιον κρά-
τος). — **94.** Τὸ Ὁρολόγιον. — **95.** Διότι καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἐξημερώνονται. — **96.** Διότι οἱ πόδες ἐμβαί-
νουν μέσα εἰς τὰ ὑποδήματα, ἐνῷ τὰ ὑποδήματα δὲν ἐμβαίνουν μέσα εἰς τοὺς πόδας. — **97.** Διότι ἡ κάμηλος δύναται νὰ ἔχῃ ἐπ' αὐτῆς πολλοὺς φύλλους, ἐνῷ ὁ φύλλος δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπ' αὐτοῦ οὐδεμίαν κάμηλον.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἄαπτος 10. — Ἀετιδέας. — Ἀγροδιαιτός Ἀηδὼν 8. — Ἀδάμας 5. — Ἀετιδέας τῶν Μελανῶν Αἰθῶν 7. — Ἀηδὼν τῆς Ἐρμῆος 5. — Ἀθῶα Περιστερὰ 7. — Ἀιδᾶ 4. — Ἀκανθιδίς 10. — Ἀμπαρόπουλος Ἀ. Μάρκος. ε' 8, 9. — Ἀναγνωστόπουλος Ἀ. Ν. 4. — Ἀναπόδος 7. — Ἀναστασία Ἀγ. Εὐστ. — Ἀνατελλοῦσα Σελήνη 4. — Ἀνατέλλον Ἀστὴρ 4. — Ἀνεμώνη ε', 5, 9. — Ἀνθόστρωτον Δάσος 7. — Ἀπλαν-
νὴς Ἀστὴρ ε' 4, 2. — Ἀποστολίδης Π. Κ. — Ἀπτερος Νίκη 6. — Ἀραβικὸς Ἴππος ε' 10, 9. — Ἀργεφόντης Ἑρμῆς 8. — Ἀρμάν-
δος. — Ἀρτανιάν 10. — Ἀσπερίδες Οὐρανός 5. — Ἀσηνιανὴ Παρθένος 5. — Βολωνίνης Δ. φ. 6. — Βόρρα Μάρια 7. — Βοττάρος Ὀν. ε' 5, 6. — Γάβ, γάβ, γάβ 6. — Γαζῆς Γ. 5. — Γαλαξίας. — Γαλαξίας Γ. Α. — Γεωργιάδης Εὐαγ. 8. — Γιαννόπουλος Χ. Α. 2. — Δροσόπου-
λος Κ. Η. 7. — Ἐλαρος τῶν Δασῶν 4. — Ἕλλην τοῦ Ὀλύμπου ε' 8, 8. — Ἐπίγειος Θεὸς 8. — Ἐπιμύτης Μέλισσα 8. — Ἐπιφανίου Ἐπ. 7. — Ἐρατὴς τῆς Θαλάσσης 6. — Ἐρυθρὰ Ἰασπις ε' 6, 11. — Εὐστῆς Ἑλάτης ε' 4, 1. — Ζαλλῆς Π. 7. — Ζαχαριάδου Μ. — Ζεφύριος Αὔρα ε' 14, 8. — Ζιζικιμπάπουλος 5. — Ζούλας Δ. — Ζυγομάχας Δ. Μ. 7. — Ἡρακλῆς. — Ἡρῆς Βουδουλώνα ε' 4. — Ἡρακλῆς Αὔρα 5. — Θεογάρη Εὐλεῖν. καὶ Στ. Π. 9. — Ἰσθμὸς Κορίνθου 7. — Ἰωάννου Εὐστ. Δ. 1. — Καγκάδη Ἰωάννα 7. — Καδμεία 10. — Καλογή-
ρου Ἡ. 1. — Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης 8. — Καφαμῆλης Ε. — Κεραυνόβροχος Ζεύς 8. — Κινέζα τῶν Παρισίων. — Κίρκη 15. — Κοκότης Σπ. Χ. ε' 6. — Κόλλας Γ. Α. — Κομήτης. — Κοντονοκόλου Σοφία Τ. 7. — Κριεῖς Ἀντ. Ἐπ. 4. — Κρίνον τοῦ Ἀγροῦ 7. — Κυανὴ Χρυσάλλις 8. — Κυριακίδου Παλλοῦ Δ. 4. — Κυδαθηναῖος 4. — Λαμπρόπουλος Ἀγγ. 5. — Λαίλαψ 7. — Λεῖριον ε' 5. — Λεοντίδης Στ. 4. — Λέων τῆς Νομηδίας 7. — Λιόλιος Κ. 2. — Λοῦτ Μάρκ. Ἐλένη 8. — Μακρόπουρος Κομήτης 11. — Μαροδόνιος Ταύρος. — Μαροσολίνα 7. — Μαυρουδίνης Ἀ. ε' 9, 10. — Μέγας Ναπολέων Βοναπάρτης 12. — Μέλαις Ἀετός 7. — Μελισσηνὸς Γ. Κ. 4. — Μελισσηνὸς Γ. 12. — Μι-
κρὰ Πεταλούδα 8. — Μικρὰ Σεισουρήθρα 13. — Μικρὸς Καπουκίνος 10. — Μικρὸς Μῦθος. — Μπούκας Θ. Μ. 5. — Μοριαγκόπουλος Ἰ. 4. — Μωῦσης Ἰσραήλ. — Νεαρὸς Εὐέλπις 2. — Νιάρ, νιάρ, νιάρ 8. — Νηρὸν Καρούφλλον ε' 7. — Ὀδυσσεὺς ὁ Λαερτιάδης 7. — Οἰκονόμος Α. Π. 9. — Παίδιον τῶν Δασῶν ε' 4, 4. — Παῖς τοῦ Πίνδου 8. — Παπαγεωργίου Δ. 2. — Παπαδιαμαντόπουλος Δ. Ἰ. 12. — Παρῶδη Μιμήκα 4. — Παπαναστασίου Σ. 5. — Πετροπούλου Ἀλ. Κ. 13. — Περιπινί 4. — Ποικιλανθὶς 3. — Πολύστρωτος 6. — Πρωτόπαιρος Μέλισσα ε' 11, 11. — Ραταπλάν 5. — Ροδόχρους Μηλέα 6. — Σαπουνάκης Παν. Ἀν. 6. — Σείδα Π. ε' 8. — Σεληνιανὸν Φῶς ε' 4, 2. — Σκλέτα Ἐλευθερία 7. — Σουλιάτης Γρ. Κ. 1. — Σφιγξ τῶν Θηβῶν 9. — Τουρκοπνικτὴς Ἀγέλης 8. — Τρίπους τῶν Δελφῶν 2. — Τσαπάλου Ἀ. καὶ Β. 6. — Τσιρού-
λης Θ. 2. 8. — Τυπάλδος Κ. — Φαληρεὺς Ἀκτὴ 4. — Φιλιέρμος Τρυφῶν ε' 3. — Φωτοδόλος Ἀκτίς. — Φωτοδόλος Ἀστὴρ 11. — Χανού-
τσου Εὐθαλία. — Χαλαμπίδης Χρ. Μ. — Χρυσογιάννης Δῆμος 7. — Ψαρούδας Γ. 4. — Ωτος 5.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»
ΠΑΡΕΧΕΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΛΙΑΝ ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΑΣ
ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΡΑΦΕΟΜΕΝΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΕΤΟΣ
ΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΗΔΗ

- ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Τρεῖς τόμοι πρὸ μικροῦ ἐκδοθέντες καὶ περιέχοντες τὰ ἄριστα ἔργα τοῦ συγχρόνου ἐθνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ. Πωλούμενοι ἀλλաχοῦ ἀντὶ δραχ. 15,15 παρέχονται ἀντὶ φρ. 11,60
- ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΕΝΔΕΛΕΩΝΟΣ ΒΑΡΘΟΛΩΗ. Δύο δγκώδεις τόμοι περιέχοντες γλαφυρωτάτην ἐξιστόρησιν τῶν περιπετειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ὁθωνος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πωλούμενοι ἀλλαχοῦ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 10 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. 7,60
- ΣΠΥΡΙΔΙΩΝΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ. Τέσσαρες τόμοι ἐν οἷς ὁ μέγας ἀνὴρ καὶ ἐξοχος ἱστοριογράφος ἀφηγεῖται λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὸν μέγαν τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα. Πωλούμενοι ἀλλαχοῦ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 12 δραχ. παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. 8,95
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΟΔΟΠΟΡΟΣ. Ὁραιότατον ἐπικολυρικὸν ποίημα τοῦ πατριωτικοῦ ποιητοῦ. Πωλούμενον ἀντὶ λεπτ. 80 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. —,45
- ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΧΑΡΙΤΙΝΗ. Συγκινητικώτατον ἔργον τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ. Πωλούμενον ἀλλαχοῦ ἀντὶ δρ. 1. παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. —,55
- Π. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΔΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΓΩΓΗΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΠΕΝΣΕΡ, ἐν ᾧ ὁ μέγας ἠθικολόγος ἄγγλος φιλόσοφος διετύπωσε τοὺς ἀπαράβατους κανόνας καθ' οὓς διαπλάσσονται αἱ νεαραὶ ψυχαί. Πωλούμενον ἀντὶ δραχ. 2,30 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. 1,45
- ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΘΕΙΑ. Ἠθικὰ παραγγέλματα περὶ τοῦ ἑλληνοπρεπῶς φέρεσθαι. Πωλουμένη ἀλλαχοῦ ἀντὶ δρ. 1,25 παρέχεται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. —,95
- ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΟΛΥΜΠΟΥ. Συλλογὴ δημοτικῶν ἀσματῶν εἰκονιζόντων τὸν βίον τῶν ὑπερφάνων παλληκαρίων καὶ ἐχόντων μεγίστην ἱστορικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν. Πωλούμενα ἀλλαχοῦ ἀντὶ δραχμ. 2,30 παρέχονται ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ φρ. 1,35
- ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΚΟΡΗ. Ἠθικὸν διήγημα πρὸς διάπλασιν τῶν παιδῶν. Πωλουμένη λεπτ. 60. . . ἀντὶ φρ. —,40

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

* Ἀπαντα τὰ ἀνωτέρω βιβλία, ἅμα ληφθὴ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ἀποστέλλονται ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν καὶ πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἔγγραφησμένους καὶ ἔγγραμμένους συνδρομητὰς αὐτῆς διὰ τὸ ἔτος 1882. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀντιτίμου τῶν βιβλίων γίνεται καθ' ὃν τρόπον καὶ αἱ συνδρομαί, περὶ ὧν ἴδε κατωτέρω.

* Ἐκάστη συνδρομὴ εἰς τὴν «Διάπλασιν», παρέχει τῇ συνδρομητῇ δικαίωμα πρὸς ἀγορὰν ἐνὸς μόνου ἀντιτύπου ἐξ ἑκάστου βιβλίου.

* Ἐκαστος συνδρομητὴς δύναται νὰ ζητήσῃ τὰ ἀνωτέρω βιβλία ἢ ὅλα ὅμοῦ, ἢ τινὰ ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ ἐν μόνον.

Εἰς τοὺς ἔγγραμμένους διὰ πλείονας συνδρομὰς τῆς μιάς, καὶ ἐπομένως δικαιουμένους νὰ ζητήσωσι βιβλία, ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰ 50 φράγκα, ἀρίεται ἐκπτώσις φρ. 8 ἐπὶ τοῖς 100.

οὐδενὶ ἀπολύτως στέλλονται βιβλία ἀνευ προπληρωμῆς.

Αἱ «ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ» τοῦ Κ. ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ
Πωλούμεναι ἐν τῷ Γραφεῖω τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ λεπτ. 50 διὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ 75 διὰ τοὺς μὴ τοιοῦτους

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Πρὸς πάντας τοὺς ἀγοράζοντας ἀπὸ σήμερον τοὺς τρεῖς ἐκδοδομένους
τόμους τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται φρ. 2,50 — Ταχυδρομικῶς δ' ἀποστέλλόμενος φρ. 2,80

Πωλεῖται καὶ τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ἀντὶ λεπτῶν 50

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ αὐτῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων ἔρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου

Συνδρομηταὶ ἰγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10 ἢ 12 συνδρομὰς στέλλεται ἐν ὅλλον ὄψεσιν καθ' ἕνα τὸ ἔτος. Ἀρίεται δ' ἐκπτώσις δραχ. 20 ἐπὶ ταῖς 100 εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 12. — Αἱ συνδρομαὶ ἐν τῶν ἐπαρχίαις καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμεν (τῶν 10—30 λεπτ.) Ἑλλήν., καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν ἑυρωπαϊκῶν, ὡς καὶ δὲ Ἀγρυπτικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν ἰσὺν δὲ εἶνε πολλαὶ διὰ χαρτονομισμάτων τῶν Ἑθνικῶς ἢ τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δι' ἐπιταγῶν, διὰ τοκομεριδίων τῶν Ἑλληνικῶν δανείων, διὰ χρυσῶν νομισμάτων, χρηματοδομάτων καὶ συναλλαγματικῶν. Διευθύνονται δὲ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διευθυντὴν αὐτῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων εἰς Ἀθήνας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ὁδὸς Εὐγγελιστρίας, ἀριθ. 25, ἀπέναντι τῆς Ῥόμης, ἐν Ἀθήναις.